

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 71.

De handelaar in blanke slavinnen.

10 cents.
België 25 cent.

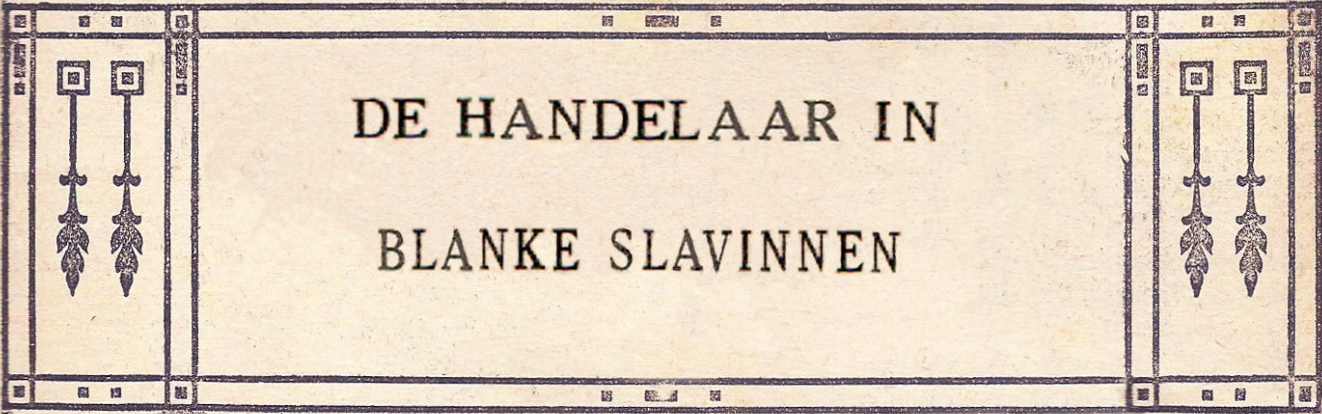
„Ge zijt gesnapt!“ fluisterde lord Lister den valschen speler toe en hij haalde een kaart uit diens manchet te voorschijn

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE HANDELAAR IN BLANKE SLAVINNEN

EERSTE HOOFDSTUK.

Charly Brand als redder.

Stil aansluitend, langzaam, onhoorbaar, doch zeker, was de grauwe nevel komen opzetten, die aanstonds geheel Londen als een lijkwade zou omhullen. Als een donkere wolk trok hij op naar Londen, om zich daar met het roet en den rook uit de fabrieksschoorsteenen van de wereldstad te vermengen en aldus de wereldberuchte „yellow fog”, den gelen mist, te vormen, die een der ergste verschrikkingen is voor de bewoners en de vreemdelingen, welke er vertoeven.

Het lijkt wel alsof daardoor op alles wat leeft een domper wordt gezet. Want, wel trekt het meer en meer toenemende verkeer nog steeds aan onze zijde voorbij, wel blijft de machtige polsslag van het Londensche leven hoorbaar, maar geleidelijk verdwijnt alles uit onze oogen. De geluiden, de duizenden geluiden, waaruit het leven te Londen bestaat klinken gedempt, en alleen datgene wat zich vlak bij ons bevindt, is even voor ons oog zichtbaar.

Raffles No. 71.

Al het overige is verzonken in den afschuwelijken nevel, die als een wolk loodzwaar op het leven van de grootste stad van Europa drukt.

Op zoo'n dag gevoelt de gezonde zich ziek, de zieke zich zieker, terwijl de stervende het tijdelijke met het eeuwige wisselt. Op zoo'n ellendigen „foggy day” sterven er te Londen per dag 100 menschen meer dan gewoonlijk.

Charles Brand, de medewerker en secretaris van Lord Edward Lister, alias John Raffles, de held dezer verhalen, dien de lezers kennen als de onverschrokken gentleman-dief en inbreker, maar tevens als de weldoener der menschheid, bevond zich op dat oogenblik in de nabijheid van Barking, een kleine voorstad van Londen, waar hij geweest was om den directeur van het jongens- en meisjesweeshuis, dat volgens de berichten in de dagbladen den ondergang nabij was, daar de verpleging der kinderen steeds meer geld ging kosten, terwijl

de kasmiddelen uitgeput waren, uit naam van zijn meester, die onbekend wenschte te blijven, het niet onaanzienlijke bedrag van 5000 pond sterling te overhandigen, een som groot genoeg, om het weeshuis weder voor eenige jaren in stand te houden.

Het was niet voor de eerste maal, dat hij een dergelijke zending had volbracht. Het leven van Lord Lister was aan dergelijke werken van liefdadigheid geheel gewijd. Nimmer klopte een noodlijdende vereeniging of stichting tevergeefs bij hem aan. Steeds was hij bereid om met volle handen te geven en het leek wel of zijn rijkdom onuitputtelijk was, want, indien men de ontzaggelijke bedragen, die hij in zijn leven reeds weggeschonken had, bij elkaar telde, dan liep het geheele bedrag ongetwijfeld in de milliarden.

Of Lord Lister dan zoo rijk was? Ongewijfeld.

Lord Edward Lister was rijk, zeer rijk zelfs, maar toch zou hij niet in staat geweest zijn deze buitengewone filantropie te beoefenen, wanneer de bronnen, waaruit zijn rijkdom werd aangevuld, opgedroogd waren.

Maar daarvoor was geen vrees. Zoo lang Raffles zou blijven beschikken over zijn gezondheid en zijn krachten, zou de openbare liefdadigheid alsmede de talrijke particuliere armen, die zijn steun inriepen, dat niet vergeefs doen.

Waaruit die bronnen dan wel bestonden?

Uit de brandkasten van hen, die vergeten waren, dat er medeschepselen bestonden, die recht hadden op hun hulp.

Raffles was een man van snel handelen. Hij hield er niet van om uit naam van die behoeftigen te gaan vragen. Onder het ophouden van zijn hand, waarin misschien ten slotte slechts een geringe aalmoes zou worden gelegd, was hij reeds lang ongeduldig geworden en had hij genomen, wat hem niet gul en spontaan werd geboden.

Of de benadeelden zich daartegen niet verzetten?

Dat zouden zij zeer zeker hebben gedaan, wanneer hun daartoe maar de gelegenheid was geboden. Maar Lord Lister, die als nom de guerre, dien van John Raffles had aangenomen, liet hen daartoe niet den tijd. Wanneer hij het noodig oordeelde, dat hij bij den een of ander een bezoek moest afleggen, om zijn geldmiddelen aan te vullen, dan wachtte hij slechts zóo lang tot het donker geworden was als wanneer hij er meestal midden in den nacht op uit trok, om met verbluffend gemak en absolute zekerheid alle hinderpalen, die

men hem in den weg gelegd mocht hebben, te overwinnen. Alle sloten, zelfs de meest ingewikkelde, werden als was in zijn handen. Alle brandkasten, zelfs als zij vervaardigd waren uit het hardste en taaiste pantserstaal, bezweken voor zijn ingenieuze methoden, die in staat waren de deuren dier kasten te openen, zonder ze meer dan noodzakelijk was te beschadigen.

Dan nam hij uit zoo'n geldstapelplaats zoo veel als hij dacht dat met de draagkracht van den bestolene overeenkwam en als deze laatste dan goed oplette dan kon hij een paar dagen later in de bladen lezen, dat een of andere inrichting van openbare liefdadigheid, een gesticht voor ouden van dagen, een weeshuis of een hospitaal, die voor een groot kastekort stonden, een som hadden ontvangen ongeveer gelijk staande met het bedrag, dat hij uit zijn brandkast had gemist.

Natuurlijk werd de diefstal te Scotland Yard aangegeven met bijvoeging van den naam van den dief. Dat was niet moeilijk, want Lord Lister werkte niet anoniem. Steeds liet hij zijn kaartje achter, daarbij vermeldend, waarom hij den diefstal had gepleegd, opdat de bestolene daaruit een lesje zou putten.

Onveranderd kwamen deze berichten in handen van den chef van het Londensche hoofd-bureau van politie, hoofd-inspecteur Baxter, die — eerlijk gezegd — geen raad er mee wist. Hij had reeds zóo lang vergeefs moeite gedaan den gentleman-inbreker te pakken te krijgen, dat hij dien man beschouwde als te zijn geboren om hem speciaal het leven zuur te maken. Het ergste was echter, dat hij nog steeds in de veronderstelling was, dat hem dit vandaag of morgen wel zou gelukken en dat het toeval Raffles nog steeds uit zijn handen had gehouden.

Maar nimmer was het in hem opgekomen list tegenover list te plaatsen en steeds opnieuw liet hij zich door den fijnen, geestigen onbekende bij den neus nemen.

Want onbekend was en bleef Raffles, zoo zelfs, dat eigenlijk niemand op het heele detective-bureau precies wist, hoe Raffles er uit zag, om welke reden men hem dan ook den naam van de Groote Onbekende had gegeven.

Slechts één was er, die het gelaat van Raffles eenige malen onvermomd had gezien, namelijk Marholm, een inspecteur bij den detective-dienst, die meer verstand had in zijn pink, dan den hoofd-inspecteur Baxter in zijn geheelen hoofd.

Deze man echter was de eenige, die Raffles

begreep. Hij wist de geestigheid en humor, die er uit zijn daden sprak, te waardeeren, taxeerde de bestolenen, meestal menschen, die zich ten koste van hun medemenschen rijk hadden gemaakt, op hun juiste waarde en deed niet veel moeite om Raffles op te sporen en te arresteeren, daar hij zijn daden beschouwde als een soort vergelding, als een uitoefening van rechtvaardigheid, die men bij de wet en justitie te vergeefs zoekt.

Ook was hij van oordeel, dat Raffles het noodige leven in de brouwerij bracht, daar hij zijn ambt tamelijk saai vond. Men had hem namelijk uit den actieven dienst gehaald en hem als secretaris van den hoofd-inspecteur aangesteld, iets, dat geschied was, omdat de brave Baxter meende, dat zijn ondergeschikte hem naar de kroon stak. Om zich te wreken stak inspecteur Marholm nooit een hand uit om zijn chef te helpen, wanneer deze er op uit toog om den Grooten Onbekende in zijn netten te vangen, doch lachte hem integendeel altijd ongegeneerd uit, wanneer voor de zooveelste maal weer eens bleek, dat Raffles den braven hoofd-inspecteur te slim af was geweest.

Aan dit alles dacht Charly Brand, toen hij met lichten pas de richting insloeg van het station te Barking, waar een trein hem in een uur tijds naar het Victoria-station zou brengen en vanwaar hij zich per underground, den beroemden sneltreindienst, waarvan het net zich onder de straten van Londen uitstrekt, naar huis kon begeven.

Dat huis, door zijn meester en vriend Lord Lister voor eenige jaren geheel naar de modernste eischen en overeenkomstig de speciale behoeften van den meesterdief gebouwd, lag in Park Road, den weg, die onmiddellijk grenst aan Regents Park, waarop de achterzijde van de daar gebouwde huizen uitkijkt.

Het huis van Lord Lister, dat hij onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde echter verschilde veel van de huizen, die men gewoonlijk te Londen aantreft.

Het was niet alleen van alle gemakken voorzien, maar tevens waren daarin aangebracht alle toepassingen van de uitvindingen door den genialen meester-inbreker bedacht en ten uitvoer gebracht. Het lag bovendien in een grooten tuin, waarvan de boomen zelfs in den winter, als de takken bladerloos waren, een natuurlijk beletsel vormden om den voorbijganger gelegenheid te geven te zien wat er in het huis van den filantroop Lord Aberdeen, want zoo was hij in de onmiddellijke omgeving bekend, gebeurde.

In dien tuin was een groote garage ge-

bouwd, waarvan de deuren openden in een nauw pad, dat bezijden van de villa liep, terwijl naast de garage een flink tuinhuis was gebouwd, waaronder zich een onderaardsch laboratorium bevond en waarin Lord Lister vaak arbeidde, geassisteerd, door Charles Brand zijn secretaris, Gaston, zijn ouden verknochten kamerdienaar en last not least James Henderson, den reusachtigen chauffeur met zijn spieren van staal en zijn hart van goud.

Charly Brand, in gedachten verdiept, haalde zich de trekken van Henderson, die volgens hem nog sterker was dan Maciste, voor den geest en glimlachte, maar eensklaps verstarde zijn gezicht, de glimlach week, om plaats te maken voor een uitdrukking van gespannen aandacht, zoo niet van schrik.

Al voortwandelede was hij de brug gendard waar de Roding River zich vertakt om een eind verder zich met de Theems te vermengen. Op die brug zag hij een gestalte.

De gestalte, die de opmerkzaamheid van Charly Brand tot zich had getrokken, liep eenige malen als wanhopend op en neer. Men zag in den mist slechts zijn schaduw. In weerwil daarvan ontging Brand echter geen enkele beweging van den vreemde, die eenige keeren zijn armen omhoog stak, zijn handen voor het gelaat hield en daarna, als gehoor gevend aan een plotseling opgekomen besluit, zijn hoed op den grond wierp, zijn jas uittrok en . . .

Maar Brand liet hem niet zoover komen, dat hij zijn voornemen ten uitvoer kon brengen. Hij zag nog, dat de vreemdeling eensklaps de hand aan zijn voorhoofd bracht en toen hij zich over de leuning van de rivier boog, stond Brand reeds naast hem.

Met een ruk trok hij den man, juist toen deze zich vanaf de brug in de traag voortvloeiende rivier wilde storten, terug en wel met zoo'n kracht, dat de daarop niet voorbereide man struikelde en bijna met het plaveisel kennis maakte.

Het scheen, dat de onbekende het eerste oogenblik aan een overrompeling dacht, want hij weerde zijn redder van zich af. Misschien ook was het besluit, om zich van het leven te berooven, zoo sterk bij hem op den voorgrond gedrongen, dat hij de plotselinge verhindering daarvan als een inbreuk op zijn menschelijke rechten beschouwde — genoeg — hij probeerde Brand van zich af te weren.

Maar hij had geen rekening gehouden met de krachten van den jongeman, die hem zonder moeite van de gevaarlijke plaats had weggetrokken.

„Ongelukkige!" riep de jonge vriend van Raffles, „wat wildet gij doen? Weet gij dan niet, dat het een lafheid is, het leven te ontvluchten?"

Thans keken de beide mannen elkander goed aan en onmiddellijk sprong het gevoel van sympathie als een electriche vonk op hen beiden over. De jeugdige zelfmoordenaar had een fijn besneden gelaat; de trouwhartige oogen verhoogden de sympathie, die van zijn persoonlijkheid uitging.

Zijn helder linnengoed en zijn kleeding brachten Brand dadelijk tot de overtuiging, dat hij tot den aanzienlijken stand behoorde.

De ander gevoelde zich eveneens direct tot zijn redder aangetrokken, toen hij het eerlijke gelaat van Charly Brand zag.

„Gij hebt gelijk! Ik weet, dat ge gelijk hebt!" riep hij, terwijl hij opstond. „Maar zeg zelf maar eens, wat moet men beginnen, als het geluk voor altijd vervlogen is? Wat moet degen doen, dien men op een onrechtvaardige manier heeft verdacht gemaakt?..." En alsof de herinnering daaraan hem weer overmande, beproefde hij zich opnieuw los te maken; doch Brand hield hem stevig vast.

„Volg mij! Wij zullen eens ernstig over uw toestand spreken!" zei hij, met de bedoeling hem uit de gevaarlijke nabijheid van de Theems weg te brengen. „Zie, de duisternis valt en de lichten van Londen daar in de verte worden aan onze oogen onttrokken door den nevel, die alles in een ondoordringbaar waas hult. Het is hier niet de geschikte plaats om over ernstige dingen te praten. Kom, ga met me mee. Ik vertrek aanstonds naar Londen; mijn trein gaat over tien minuten."

Hij sprak deze woorden op bevelenden toon en de jonge man trok zijn jas aan, zette zijn hoed weer op en ging zwijgend met zijn redder mede.

Zij sloegen den weg naar het station in en verdwenen in den mist.

„Mijn naam is Fred Fuller," begon de vreemdeling na een poos op verlegen toon. „Neem mij niet kwalijk, dat ik mij nog niet voorgesteld heb!"

„De omstandigheden waaronder wij elkander hebben leeren kennen, waren ook van dien aard, dat ge dat wel vergeten moest," antwoordde Brand en noemde zijn eigen naam.

Daarop ging hij voort:

„Het is wel vrijpostig van mij, als ik tracht met uw omstandigheden op de hoogte te komen. Maar als ge ongelukkig zijt, is het misschien in mijn macht u te helpen. Hebt ge niet

gezegd, dat men u op een onrechtmatige wijze vervolgt?"

Fred Fuller keek zijn jeugdigen begeleider aan.

„Wilt u mij gelooven?"

„Ja, dat wil ik."

De geredde begon daarop:

„Ge hebt gelijk! Mijn belangstelling in het leven is teruggekeerd! Ja, ik voel thans ook, dat het een zwakheid zou geweest zijn, datgene ten uitvoer te brengen, wat ik voornemens was te doen. Wat zou mijn arme, oude moeder wel gezegd hebben? Ik voel mij nu verplicht, u hartelijk te bedanken! Thans zult gij alles weten!

„Ik ben van een zeer oude familie, ofschoon ik slechts tot de gewone burgers van Portsmouth behoor. Wij hadden daar een groote fabriek, die na den dood van mijn vader in andere handen overging. Ik was nog te jong om over mijn eigen lot te beslissen, maar mijn moeder had liever niet, dat ook ik fabrikant en koopman zou worden. Zij heeft altijd een idealistische levensbeschouwing gehad en meende er beter aan te doen van het geld dat de fabriek opracht, mij te laten studeeren voor de balie. Ik ging dan ook naar Londen om te studeeren, want ik had inderdaad geen lust om koopman te worden. Mijn aanbevelingen verschafte mij toegang tot het huis van lord Arthur Clixton, die, laat ik er dat direct aan toevoegen, in den laatsten tijd door een vreemde ziekte werd overvallen. De lord scheen mij altijd toegenegen, ofschoon hij, zooals algemeen bekend is, er zeer eigenaardige, hoogmoedige begrippen over zijn adeldom op na houdt.

Zijn dochter, lady Helena, is het zonnetje in huis. U hebt nooit een rijker haardos gezien, dan zij bezit! U hebt nooit mooier oogen, fijner gevormde lippen en een kuischer gelaat gezien..."

„Maak het kort," zei Charly Brand; „u bent op haar verliefd!"

„Dat hebt u geraden!" knikte Fuller.

„Dat was niet moeilijk!" meende Brand.

„En verder?"

„Lady Helena beminde mij wederkeerig. Ons geluk scheen volmaakt! — U zult het daarom misschien niet begrijpen, dat ik den dag, waarop ik den lord mijn verklaring wilde doen, telkens weer uitstelde. Ik ben echter een weinig verlegen van aard en omdat ik mij volmaakt gelukkig gevoelde in de liefde van Helena, was ik bang, dat een verklaring mijnerzijds aan haar vader, misschien mijn liefdesdroom zou verstoren.

„Ik zweeg daarom.

„Ach, had ik dat maar nimmer gedaan, want daaraan is al mijn ongeluk te wijten.

„Inmiddels kwam er bij Lord Clixton bezoek, hoog bezoek. Terwijl Lady Helena en ik zalige uren doorleefden en alles voor ons rozengeur en maneschijn was, kwam op zekeren dag Sir Geoffrey Minsterhall, een baronet van den ouden stempel in het huis, dat de lord te Londen bewoont, aan en nam den ouden heer geheel in beslag. Wanneer ik niet zoo vaak en zoo diep in de oogen van mijn Helena had gekeken, had ik misschien onmiddellijk argwaan gekoesterd, want de man heeft met zijn kort geknipt rood puntbaardje beslist een ongunstig uiterlijk, ja ik zou haast durven zeggen, een misdadigerstype. . . .”

„Een oogenblik!” viel Brand hem in de rede. „Ik wil dezen naam even noteren.”

Fred Fuller zag, dat zijn begeleider den naam in zijn notitieboekje noteerde.

Toen hij zag dat deze daarmede gereed was en het boekje weder in zijn zak stak, wilde hij voortgaan met zijn verhaal, maar hij werd daarin verhinderd door Brand, die hem zijn hand op den arm legde.

Brand keek vervolgens op zijn polshorloge, zag, dat het bijna zeven uur was en zei:

„Mijn waarde mr. Fuller over drie minuten gaat de trein. Ik stel u voor even uw verhaal te onderbreken. Misschien vinden we aanstonds wel gelegenheid tot voortzetting.”

Fuller boog zwiijgend even het hoofd.

Hij vond alles goed, wat zijn redder hem voorstelde.

Het was op het perron niet zeer druk. Er stonden eenige heeren met kleine valiesjes te wachten, terwijl een paar witkielen, tegen den muur, welke met advertentiën en reclames van allerlei aard was bedekt, stonden te leunen en een poging deden om den vloer in hun onmiddellijke omgeving door hun speeksel, dat door de aanwezigheid van een tabakspruim achter hun kiezen, diep bruin gekleurd was, te beitsen, een poging, die, wanneer zij maar tijd van leven hadden, zeker op den duur moest slagen.

Toen de trein, die van Tilbury kwam, de overkapping van het station binstoomde, stapte er eenige reizigers uit, blijkbaar forensen, welke te Londen hun kantoor hadden en later dan gewoonlijk waren teruggekeerd, en konden de twee mannen instappen.

Het geluk wilde, dat zij een tweede klas coupé vonden, welke nog geheel ledig was en daar de trein na één minuut oponthoud verder stoomde, bleven zij alleen, zoodat Fuller zijn

afgebroken verhaal wederom kon voortzetten.

„Zooals ik dan zei,” aldus ging hij voort, „heeft die Sir Geoffrey Minsterhall een echt misdadigerstype.

„Het ligt evenwel voor de hand, dat ik hem misschien niet geheel onpartijdig beoordeel. Hij trad namelijk dadelijk als mijn medeminnaar op en Helena, op wier trouw en vastberadenheid ik een eed zou hebben afgelegd, veranderde plotseling.

„Dit was voor mij een donderslag bij helderen hemel. Het was alsof ik uit de hoogste wolken der gelukzaligheid in een poel van ellende en jammer werd gestort.

„Misschien maakt ge bij u zelven wel de opmerking, dat zoo iets volstrekt geen vreemd verschijnsel is bij de hedendaagsche jonge dames, wier karakter maar al te vaak lichtzinnig en wuft is, maar ik zou dit kunnen weerleggen, door u er op te wijzen, dat Helena ten eenenmale verschilt met de meisjes van haar leeftijd. Ik wil hierbij niet eens haar genegenheid voor mij in het geding brengen, maar er uitsluitend op wijzen, dat zij een zeer ernstigen aard heeft, welke door hare opvoeding, die in een klooster plaats vond, nog versterkt werd.

„Ik ben er dan ook in mijn hart van overtuigd, dat het een en ander geen normaal verloop heeft gehad. Het staat bij mij vast, dat er iets is voorgevallen, — (laat ik er direct bijvoegen, dat ik niet het minste vermoeden heb, wat dat iets kan geweest zijn,) — dat die vreemde een totale ommekeer in het gedrag van lady Helena ten opzichte van mij heeft veroorzaakt.

„Genoeg! Lady Helena geraakte steeds meer in zijn macht en ik moest toezien, dat zij mij begon te veronachtzamen en aan Sir Geoffrey Minsterhall de voorkeur gaf.

Te vergeefs streed ik tegen den invloed van den baronet. Die man verstond het om de uitwerking, die zijn verschijning veroorzaakte, weder te verdrijven door de grootste liefdeligheid aan den dag te leggen. Zelfs ik kwam op zekeren dag onder den invloed van zijn woorden en zijn persoon.

„Het was tijdens een maaltijd, die ik ten huize van Lord Clixton gebruikte. Ik gevoelde mij zonderling te moede. Ik was een weinig licht in het hoofd en was er niettemin zeker van, dat ik slechts één glas wijn had gedronken.

„Ik gevoelde mij echter niet vroolijk, maar eerder terneer gedrukt, doch het zonderlingste was, dat ik alles wat de baronet zei, moest toestemmen, zelfs toen hij zoo ver ging om zijn

eigen persoon boven den mijne te stellen en in tegenwoordigheid van lady Helena te verklaren, dat ik geen geschikte echtgenoot voor haar zou zijn.

„Ook lady Helena gaf dit toe, zonder dat een glimlach haar bedroefd gezichtje verhelderde. Het geleek wel alsof wij beiden in den zelfden gemoedstoestand waren.

„Doodongelukkig zocht ik dien avond mijn kamer op.

„Twee dagen bleef ik in dienzelfden terneggedrukten toestand: toen voelde ik langzamerhand die depressie wijken en gaf ik mij weer volkomen rekenschap van hetgeen ik gedaan en gezegd had.

„Ik kon mij niet begrijpen, dat ik aldus gehandeld en gesproken had, ik zag in Sir Geoffrey een duivel in menschengedaante, wiens verderfelijken invloed op zijn medeschepsele noodlottig was.

„Op zekeren dag was ik weer te gast bij Lord Clixton. Ik zag daar hoe mijn liefde vermoord werd. Ik zag hoe Sir Geoffrey zich van haar, van wier liefde ik mij zeker had gewaand, geheel meester had gemaakt en dat hij haar behandelde alsof hun aanstaand huwelijk een uitgemaakte zaak was.

„Daar ik vreesde, dat ik wederom onder den noodlottigen invloed van den baronet zou komen, raakte ik dien avond mijn glas niet aan en of het daardoor gekomen is of niet, dat weet ik niet, maar ik weet wel, dat ik geen prikkel gevoelde den baronet gelijk te geven in alles wat hij zeide, hoezeer hij ook zijn best daartoe deed.

„Inmiddels doorstond ik hellepijnen. Ik kon het haast niet aanzien op welken vertrouwelijken voet Sir Geoffrey met lady Helena omsprong en hoe hij ook den ouden lord Clixton geheel naar zijn hand zette en naar zijn pijpen liet dansen. Maar ik had vast besloten, aan alles een einde te maken en deed het meest dwaze wat ik onder deze omstandigheden kon doen: ik verzocht lord Clixton om de hand van zijn dochter!”

„Dat was een even dwaze handelwijze, als die welke u zoo even wildet ten uitvoer brengen. Lord Clixton werd zeker zeer driftig, niet waar?” viel Brand hem in de rede.

„Nee,” antwoordde Fuller, „dat werd hij niet, ofschoon ik het wel had verwacht. Hij bleef integendeel zeer kalm, zoo kalm, dat het mij iets onnatuurlijks toescheen.

„De oude lord begon met mij er op te wijzen, dat hij niets tegen mijn persoon had, maar dat ik toch moest begrijpen, dat het eenigszins een *mésaillance* zou zijn wanneer

zijn dochter, de dochter van een pair van het koninkrijk, zooals hij er vol trotsch aan toevoegde, zou trouwen met een jongeman, die in het geheel geen adelijk bloed in de aderen had. Alleen daarom reeds zou van een huwelijk tusschen mij en lady Helena nimmer iets kunnen komen en het speet hem wel als ik mij zoo iets in het hoofd had gehaald.

„Maar er was nog iets anders beweerde de lord. Wanneer hij er van overtuigd was, dat het geluk van zijn kind er mede gemoeid was, dan zou hij misschien nog over zijn bezwaren heen stappen, maar hij meende de zekerheid te hebben, dat dit niet het geval was en om mij te overtuigen, stelde hij voor om lady Helena te roepen en dit uit haar eigen mond te vernemen.

„Hij liet zijn dochter roepen en stel u voor, Helena gaf mij voor den tweeden keer een weigering. Zij scheen geheel van streek! De lord ging nu zelfs zoo ver, mij eenige harde woorden toe te voegen en uit alles kon ik bemerken, dat tot een huwelijk met Sir Geoffrey Minsterhall besloten was. Ik beken, dat ik den lord eenige driftige woorden toevoegde, maar ik weet niet meer nauwkeurig, wat ik gezegd heb. Mijn oordeel over Helena was op dit oogenblik zóó ongunstig, mijn toorn tegen den adeltrots van den lord zóó groot, dat ik zeer zeker dwaze woorden gebruikt heb, die de bedienden hoorden en die Sir Geoffrey ter oore zijn gekomen.

„Dit maak ik althans op uit hetgeen mij vanavond gebeurd is. Hij inviteerde mij bij hem aan huis en...”

„Excuseer dat ik u in de rede val,” verontschuldigde Brand zich, „maar woont Sir Geoffrey Minsterhall hier te Barking?”

„Ja,” antwoordde Fuller, „hij woont in Drake Lodge, een mooi buitengoed, een eindje van Barking af op den weg naar Ilford...”

„Mooi, dank u” hernam Brand een notitie makend, „ga voort.”

„Ik kwam heden middag om vier uur bij hem thuis,” ging Fuller verder, „misschien verwondert het u, dat ik zijn invitatie aannam, maar ik wilde zien of ik wat meer van den man te weten kon komen, daar hij nog steeds een vreemden invloed op mij bleef uitoefenen. Gelukkig had ik mij voorgenomen geen druppel wijn te drinken en ik schrijf het dan ook daaraan toe, dat ik hem wist te weerstaan.

„Niet zoodra waren wij aan tafel gegaan of hij begon opgewekt met mij te praten, waarbij hij mij een glas wijn inschonk. Hij dronk mij toe en ik deed alsof ik zijn dronk beantwoord-

de, doch ik slaagde er in mijn wijn ongezien uit te gieten in den champagnekoeler, die vlak naast mij stond, waarop de baronet onmiddellijk mijn glas weer vulde.

„Toen mijn gastheer dacht, dat ik genoeg gedronken had, kwam hij pas goed uit den hoek en wat ik toen te hooren kreeg, deed mijn haren te berge rijzen.

„Ik zal u al de woorden sparen, welke hij gebruikte, doch volstaan met te zeggen, dat het verschrikkelijk was. Zijn gedachtengang kwam hierop neer:

„Hij had begrepen uit de driftige woorden, die ik Lord Arthur Clixton in het gelaat geslingerd had, dat ik den ouden man hevig haatte, iets waarin hij mij geen ongelijk kon geven. Hij haatte den trotschen, senielen grijsaard niet minder en stelde mij koelbloedig voor, daar dit in ons beider belang zou zijn, den ouden lord te vermoorden. Hij zou er wel voor zorgen, dat ik daartoe de middelen kreeg, welke zoodanig waren, dat nimmer de verdenking op mij kon vallen.

„Ik wees dat aanbod natuurlijk verontwaardigd van de hand, hoewel ik niet meer weet welke woorden ik gebruikte.

„Aanvankelijk scheen Sir Geoffrey meer verbaasd dan boos, maar toen hij even later toevallig een blik wierp in den champagnekoeler en zag, dat daarin al de wijn was gestort, die hij goed en wel in mijn maag en gedeeltelijk naar mijn hoofd gestegen dacht, veranderden zijne manieren geheel en al.

„Hij zweeg, keek mij eenige oogenblikken met een ondoorgrondelijken blik aan, boog en zei toen koeltjes:

„Ga gerust naar huis, mr. Fuller! ik kon wel denken, dat u nergens geschikt voor bent!”

Door vreeselijke gedachten gepijnigd, keerde ik naar mijn woning terug.

„Ik had er niets mee gewonnen, zoo dacht ik aanvankelijk met naar dien man toe te gaan. Hij had mij alleen maar beleedigd en mij daarna als een kwajongen op straat gezet. Voortaan zou ik voorzichtiger zijn en niet zoo direct aan mijn impulsies gehoor geven.

„Maar terwijl ik zoo in gedachten verdiept, thuis kwam, viel het mij in, dat Sir Geoffrey Minsterhall er toch iets mee moest hebben voor gehad om mij dat voorstel tot vermoordding van den ouden lord Clixton te doen. Ik was het meeste geneigd te veronderstellen, dat hij, indien ik op zijn voorstel was ingegaan, mij had laten arresteeren wegens moord, waardoor hij met één slag van mij en tevens van zijn schoonvader, die enorm rijk moet zijn

en van wien hij dus de erfgenaam wordt, af zou zijn.

„Aldus doorpeinsende nam ik de courant op, die op mijn kamer lag, om die, als naar gewoonte, voor ik naar bed ging, even in te zien. Niet dat ik dol nieuwsgierig was naar de nieuwsberichten, want het leven had op dat oogenblik reeds alle waarde voor mij verloren, maar de gewoonte is een tweede natuur en ik was zóó gewoon aan het inzien van de avondcourant, dat het blad open voor mij lag, zonder dat ik mij daar rekenschap van heb gegeven.

„Toch moet het een bestiering geweest zijn des hemels, dat ik dezen avond de krant inkeek, want daar las ik, dat Lord Clixton, die tot dusverre altijd gezond was geweest, plotseling ernstig ziek was geworden.

„Nog zou mij dat bericht niet meer veront- rust hebben dan gewoonlijk het geval is, wanneer men plotseling bericht krijgt, dat iemand, dien men gezond waant, ongesteld geworden is, maar, juist op het oogenblik, dat ik mij naar mijn club wilde begeven, om daar den maaltijd te gebruiken, want, zooals ge wel begrepen zult hebben, had ik bij Sir Geoffrey niets gebruikt, ik zeg, juist op het oogenblik, dat ik uit wilde gaan, hoor ik gestommel voor mijn deur en wordt er heftig en langdurig gebeld.

„Zonder kwaad vermoeden ga ik naar het portaal om open te doen en u begrijpt hoe ik schrok, toen ik daar voor mij zie staan een drietal agenten van politie onder bevel van een inspecteur.

„Vóór ik een woord kon zeggen, richtte de inspecteur het woord tot mij en vroeg op barschen toon:

„Mr. Fred. Fuller niet-waar? Ik arresteer u onder verdenking van poging tot moord, bekent gij lord Clixton te hebben willen vergiftigen?”

„Ik stond verstomd. Ik sprak dit natuurlijk tegen en beweerde, dat het zeker een list was, die door Sir Geoffrey Minsterhall op touw was gezet. Nauwelijks had ik deze woorden gezegd, of de inspecteur greep in mijn zak en haalde daaruit een fleschje met vergif.

„Ik verzeker u, mr. Brand, dat ik niet weet, hoe dit fleschje in mijn zak kwam; maar ik vermoed, dat de baronet het er heimelijk in gestopt heeft, toen ik naast hem zat.

„Wat ik ook beweerde, men geloofde mij niet. Ik zou onmiddellijk gevangen genomen worden en als misdadiger naar Scotland Yard gebracht.

„Toen werd ik wanhopend en met een

kracht, waarover men in zulke vreeselijke oogenblikken soms beschikt, scheurde ik mij los, stootte den inspecteur van mij af en ontvluchtte. Wat ik daarna doen wilde, werd door u verhinderd."

Juist toen Fuller zijn verhaal geëindigd had, reed de trein sissend en puffend het Victoria-Station binnen.

De beide mannen stapten uit en Brand wenkte zijn reisgezel met hem mee te komen.

Brand's wijze van optreden was, zonder onvriendelijk te zijn, zóó doortastend, dat Fuller hem lijdzaam als een kind volgde.

Zoodra zij buiten het stationsgebouw waren, trok Brand hem mede naar een donkeren hoek, waar, tegen den trottoirband, een groote limousine stond, de fraaie limousine van Lord Lister.

Deze had Henderson gezonden om zijn secretaris af te halen.

Brand liet Fuller instappen, doch volgde zijn reisgenoot niet direct. Hij wendde zich tot Henderson, die den motor reeds ingeschakeld had.

"James," aldus sprak hij dezen aan, „niet naar huis. Ik heb daar — en hij maakte met het hoofd een beweging in de richting van het inwendige van den wagen — een vrachtje, dat we eerst een onderdak moeten verschaffen. We moesten allereerst maar even naar Sloanestreet rijden, dat huis No. 316, dat staat nog steeds leeg, hè? Het is nog gemeubeld en er staat op de logeerkamer een ledikant met toebehooren, als ik me niet vergis."

"Juist, mr. Brand" bevestigde de chauffeur, „mylord gebruikt het wel eens, als hij 's morgens vroeg weg wil, het bed is altijd opge maakt. Alleen is er natuurlijk niets in huis wat levensmiddelen betreft."

"Juist," hernam Brand nadenkend met het hoofd knikkend. „We moesten hem daar maar even naar toe brengen. Het is om verschillende redenen noodzakelijk, dat hij een paar dagen van de wereld verdwijnt. Daár zal niemand hem zoeken. Wat dat eten betreft, de winkels zijn gesloten, maar je kunt misschien wel even een souper voor hem bestellen in het Aldwich-restaurant, dat is daar vlak bij; het servies kunnen ze dan den volgenden morgen wel krijgen."

"Uitstekend mr. Brand, begrepen," zei de chauffeur. „Ik zal er wel verder voor zorgen."

Het scheen, dat het niet voor den eersten keer was, dat Henderson een dergelijk werkje moest opknappen, want hij deed alles zóó handig en snel, dat een half uur na aankomst van den trein, Fuller reeds in Sloanestreet No. 316 in een kleine, doch gezellige kamer achter een hartig souper zat en zich, in aanmerking genomen, dat hij dien avond heel onplezierige avonturen had beleefd, het zich goed liet smaken.

Brand was reeds weer vertrokken, nadat hij hem gezegd had, dat hij zich in deze woning, welke Lord Lister altijd gemeubeld gereed hield, om hem als pied à terre te gebruiken, een paar dagen verborgen moest houden en zelfs zijn neus niet buiten de deur of het venster mocht steken.

Dit natuurlijk om de politie op een dwaalspoor te brengen.

Fuller had dit beloofd en gevoelde zich, nu hij iemand had, die bereid was hem met raad en daad ter zijde te staan reeds veel opgelucht. Zijn geval leek hem niet meer zoo hopeeloos als een paar uur geleden en met eenigszins verlicht gemoed ging hij naar bed.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Ontmaskerd.

Nadat Brand zich er van overtuigd had, dat het zijn beschermeling in het huis van Lord Lister in de Sloanestreet aan niets ontbrak, was hij weer in de auto gestapt en was onmiddellijk naar Park Road gereden.

Hij begaf zich onmiddellijk naar de bibliotheek, waar hij zeker was zijn meester en vriend te zullen aantreffen.

Raffles lag juist op den divan en las het artikel in de „Times", waarin gemeld werd, dat

lord Clixton plotseling ongesteld geworden was.

Vlak bij dit bericht stond een oproep, door den Lord-Justice van Londen, naar aanleiding van een opgave van hoofd-inspecteur Baxter uitgevaardigd tegen een zekeren Jonathan Smith, die er van verdacht werd een parel-snoer van groote waarde eenige weken geleden gestolen te hebben.

Raffles begon luidkeels te lachen.

„Dat is prachtig,” zei hij tot Brand, toen hij deze zag binnentreden.

„Baxter is er waarlijk ingeloopt. Hij heeft niet het minste vermoeden, dat dit snoer paarlen goed bewaard in mijn brandkast ligt! De bestolene heeft het zelf op onrechtmatige wijze verkregen en dus heb ik het hem weer afgenomen. Nu gaan wij den officier van justitie opzoeken.”

De oproep gaf het navolgende signalement op, dat door Raffles luide werd voorgelezen; het luidde als volgt:

Haar: donkerbruin.

Neus: normaal.

Lippen: eenigszins dik.

Ooren: regelmatig.

Gelaatstreken: regelmatig, glad geschoren.

Ouderdom: tusschen veertig en vijftig jaar.

Bijzondere kenteekens: kijkt eenigszins scheel, draagt een monocle.

„Ik heb je iets anders te zeggen, wat je veel meer zal interesseeren!” zei Charly Brand, die voor den inhoud van de oproep koud bleef en blij was eindelijk aan het woord te kunnen komen.

Brand vertelde zijn vriend nu uitvoerig wat hem dien avond overkomen was en wat hij gemeend had te moeten doen. Aan het goedkeurende knikken van zijn vriend zag hij, dat hij volkomen naar diens inzichten had gehandeld.

Toen Brand uitverteld was, stond Raffles op, trok zijn coin du feu uit en had, daar hij nog zijn zwarte pantalon en laag uitgesneden vest aanhad, alleen maar zijn rok aan te trekken, om zich direct in gekleed avondtoilet te vertoonen.

„Je hebt daar van lord Clixton gesproken?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde Brand. „De andere heet Sir Geoffrey Minsterhall! Het is een tamelijk ingewikkelde zaak en men kan haar nog niet duidelijk overzien.”

„Ja, toch wel!” meende Raffles. „Hoe laat is het nu?”

„Het is bijna negen uur!”

„Mooi, net den tijd, om een goeden beken-

de te vinden, door wien ik mij toegang kan verschaffen tot zijn lordschap. In deze kringen is men te dom, dat ik het noodig oordeel mij eerst van een vermomming te voorzien!

„De zaak interesseert mij en ik heb heel veel zin dien Sir Geoffrey Minsterhall, van wien ik vandaag niet voor den eersten keer hoor, eens een prachtige kool te stoven. Als de kerel werkelijk een moordenaar en giftmenger is, waarvoor ik hem houd, welnu, dan kan ik je verzekeren, dat hij aan mij een kwa-de zal hebben.”

„Ik twijfel er geen oogenblik aan, Edward,” zei Brand, „maar in ieder geval is die vent een geslepen schurk en ik vrees, dat als je je aan hem zonder vermomming vertoont, dat hij je dan later zal herkennen en dan ben je nog niet van hem af. Je moogt wel voorzichtig zijn.”

„Heb daarvoor geen zorg, Charly. Die zal mij zeker niet verraden!” antwoordde Raffles.

Daarop verliet hij met een vroolijk lachje op zijn gelaat zijn villa.

Lord Arthur Clixton bewoonde een voor-naam house of state in Albionstreet, achter Hyde Park.

Het was dáárheen, dat Raffles zich begaf. Daar Henderson juist de auto in de garage geborgen had, wilde hij die niet gebruiken en nam daarom als een eenvoudig man een taxi op den hoek van Regents Road en liet zich naar Albionstreet brengen.

Raffles, die onder den naam van Lord William Aberdeen vice-president was van de Windsor Club had daar vernomen van den graaf van Essex, met wien hij op zeer intiem voet stond, dat Lord Arthur Clixton van plan was dien avond een soiree te geven ter eere van de verloving zijner dochter met Sir Geoffrey.

Hoewel er in de bladen het bericht van de ongesteldheid van den lord had gestaan, was het zeer goed mogelijk, dat de partij dien avond tóch door ging, daar dit in de hooge kringen van Londen gebruikelijk was. Alleen bij dood of in geval van gevaar voor sterven werd een dergelijke soiree afgelast.

Raffles was dan ook niets verbaasd toen hij zag, dat het oude statiehuis van Lord Clixton in een gloed van licht straalde. Alle vensters waren van onder tot boven verlicht.

Hij trad binnen.

De groote zaal en al de overige vertrekken waren helder verlicht door groote, vergulde kandelabres, waarop waskaarsen brandden.

Eenigen der aanwezigen, die hem onver-schillig waren, werden aan hem voorgesteld.

„Fred Fuller heeft bewezen, geen slechten smaak te hebben”, dacht de Grootte Onbekende bij zichzelf, nadat hij aan de dochter des huizes was voorgesteld.

„Het jonge meisje bezit alle aantrekkelijkheden, die iederen man het hoofd op hol kunnen brengen!”

Hij keek lady Helena scherp aan. Haar onzekere gang, en de uitdrukking van haar oogen vielen hem op.

Daar naderde hem de graaf van Essex met uitgestoken hand om hem te begroeten. In diens kielzog naderde twee heeren, die den graaf blijkbaar aan Raffles wilde voorstellen.

Er werd gebogen en de graaf van Essex zei: „Sir Geoffrey Minsterhall, de gelukkige bruidegom van de dochter des huizes. . . . mr. George Crofton, secretaris van den legatieraad van Barbarije en dus een landgenoot van Sir Geoffrey.”

„Mr. Crofton, die een hoog ambt bekleedt in zijn land, zal als ambtenaar van den Burgerlijken Stand van Barbarije fungeeren en bruid en bruijom volgens de wetten van zijn land, waaraan ook Sir Geoffrey onderworpen is, in den echtelijken Staat verbinden. Eerst daarna heeft het huwelijk volgens de geldende gebruiken in Engeland plaats namelijk voor een geestelijke van de Anglicaansche kerk.”

Terwijl de graaf sprak had Raffles zijn oogen goed den kost gegeven.

Zijn blik doorboorde den baron en gedurende eenige oogenblikken keken de beide mannen elkander zwijgend en vorschend aan.

De baron was een lange man met breede schouders. Zijn optreden was onberispelijk. Hij had echter een bruinachtig puntbaardje, had fijne gelaatstrekken doch niet het voorname uiterlijk van een gentleman. Men merkte dadelijk een zekere brutaliteit aan hem op, die hij echter wist te verbergen achter zijn trotsche houding.

„Het is eigenlijk tegen de voorschriften van den bijbel om te spelen,” hoorde men iemand zeggen. Raffles liet bijna zijn monocle vallen en keek naar dengene, die deze woorden gesproken had.

Het was Crofton, een klein mager manneke met kaal hoofd, haviksneus en twee kleine oogjes, die onder het spreken voortdurend naar het plafond gericht waren.

De spitse baard gaf den man eenigszins het voorkomen van een geit.

„Waarde Crofton, laat om 's hemels wil den bijbel toch achterwege,” zei Sir Geoffrey. „Als ge geen andere zonden op uw geweten hebt

dan een spelletje, dan zult ge wel in den hemel komen.”

„Gij schertst zoo lang, totdat het ernst wordt, Sir Geoffrey,” antwoordde Crofton met zoetsappige stem. „Maar ge hebt gelijk! Een klein spelletje kan niet schaden!”

Hij wendde zich nu tot lord Lister, en zei:

„Wat zegt u er van, mylord? Heeft deze man niet een buitengewoon geluk? Kijk eens naar deze engel. . . .” en hij wees naar Helena, die juist naderde. „Is zij niet bewonderenswaardig? Als ik tien jaar jonger was, dan had ik mijn vriend de loef afgestoken.”

Raffles had zijn armen over de borst gekruist en bekeek den man, dien de huichelarij op het gelaat te lezen stond, eenige oogenblikken.

Op dat oogenblik scheen hij een ingeving te krijgen, want eensklaps deed een bijna onmerkbaar glimlachje zijn lippen krullen en hij zei, de grootste belangstelling veinzend in het leelijke manneke:

„Tien jaar jonger? Maar mr. Crofton, u zijt nog in uw beste levensjaren!”

De kleine foeileelijke legatieraad wierp een vorschenden blik in den spiegel.

„Ja, ja! u hebt gelijk! De hemel heeft mij het voorrecht gegeven, dat ik de kracht en schoonheid mijner jeugd zeer lang behouden mocht!” kraaide hij.

De omstanders hadden moeite hun lachen te verbergen, alleen Raffles' gelaat was als dat van een sfinx, terwijl hij den man toeknikte.

„Ja,” ging deze aangemoedigd voort, „er is niets aan te doen. Sir Geoffrey is mij nu eenmaal vóór geweest. Den volgenden keer zal ik mijn tijd beter besteden. Het eenige, dat mij troost is het feit, dat ik er zeker van ben, dat de baronet zijn jonge vrouw zal gelukkig maken en dat ik de eer zal hebben in het gebouw der ambassade het huwelijk tusschen die twee te voltrekken.

„Niet waar?” ging hij voort, zich tot zijn landgenoot wendend, „gij zult nooit vergeten, dat ge uw besten vriend de bruid voor den neus hebt weggekaapt?”

De aangesprokene boog, terwijl Raffles eenige seconden naar den lichtkroon keek.

„U doet overigens verkeerd, mr. Crofton, u ouder te maken dan u bent,” merkte Raffles als ter loops op.

„Men moet niet ijdel zijn, al het aardsche is vergankelijk en alleen de ware deugd blijft onsterfelijk,” hernam Crofton met schijnheilig gelaat.

„Doch men moet ook niet al te bescheiden zijn,” antwoordde Raffles hardnekkig.

„Hoe kunt u nu vinden, dat ik mij ouder maak?” vroeg Crofton. „Ik kan u de verzekering geven, dat ik zeer veel zorg aan mijn uiterlijk besteed.”

„Dat wil ik gaarne aannemen!” riep de graaf van Essex uit, terwijl hij naar de kleine gestalte keek. Crofton droeg een onberispelijken rok van uitstekenden snit, die zijn magere gestalte zóo omspande, dat men onmiddellijk het corset bemerkte, dat de man ongetwijfeld droeg.

Daarbij de gepoederde handen, de onnatuurlijke nauwe schoenen, het wit zijden overhemd met de groote briljante hemdsknoopen. . . .

Raffles dacht bij zich zelf, dat deze man behalve zijn betrekking een niet onaanzienlijk vermogen moest bezitten. Hij was daarom verwonderd, toen Crofton antwoordde:

„Ja, als ik zoo rijk was als onze baronet! Doch men heeft toch in elk geval zijn vast inkomen, ofschoon de staat de opoffering van zijn ambtenaren niet naar verdiensten beloont.”

Bij deze woorden wisselde hij een snellen blik met den baronet, welke Raffles duidelijk opmerkte.

„Ik zou in uw plaats vóór alles mijn baard laten afknippen,” ging hij voort.

„Mijn baard?” fluisterde de kleine man verschrikt. „Ik ben daar juist zoo trotsch op!”

„Doch hij maakt u ouder! Niet waar, mijne heeren?”

De graaf en de baronet, die zich reeds lang verveelden, antwoordden werktuigelijk:

„Natuurlijk! Veel ouder!”

Zij zagen een gezamenlijke kennis en maakten, dat zij wegwamen. Nu was Raffles met Crofton alleen en hij besloot daar een goed gebruik van te maken.

Hij verzekerde het manneke met het geitenbaardje nogmaals, dat de baard hem veel ouder maakte.

„Ik geloof,” verzekerde hij, „dat uw gansche gelaatsuitdrukking anders zou zijn! Wanneer gij hem eens liet afknippen en u een lognet aanschafte. . . .”

„Een lognet? Wat een zonde! Ik geloof, dat de hemel mij deze ijdelheid niet zou vergeven!”

„Misschien niet,” hernam Raffles met een spottend glimlachje, „maar dat zou ik er maar voor over hebben. Het zou u in ieder geval schitterend staan, werkelijk imponeerend en voornaam.”

„Wanneer ge dat denkt. . . ik zal het probeeren. . . wat doet men niet voor de vrouwen? Dat is nu eenmaal mijn eenig zwak, mylord, de vrouwen. . . De hemel zal mij, hoop ik, deze zonde vergeven! Ik laat mijn baard afscheren, en ga een lognet dragen! Waarom ook niet?”

Raffles knikte tevreden en liet zich door de overigen naar een kleine, elegant gemeubileerde zijkamer leiden, waar men druk bezig was een groote, ovale tafel voor het kaartspel in te richten. Verschillende dames en heeren, onder welke laatsten zich een paar hooggeplaatste militairen bevonden en de earl of Rocken in het bijzonder door zijn rooden rok, alsof hij zoo van de vossenjacht kwam, opviel, hadden aan de tafel plaats genomen en noodigden Raffles eveneens uit aan het spel deel te nemen.

Het scheen in dezen kring gebruikelijk te zijn hazard-spel te spelen; allen toonden zich opgewekt in het vooruitzicht en geneerden zich niet het minst.

Raffles, die dit scheen verwacht te hebben, toonde zich eveneens bereid om zijn geluk te beproeven en nam plaats.

Hij zat zóo, dat hij den rug wendde naar de half geopende entréé, die uit twee zware geelzijden portières bestond.

Doch vóór hem hing een groote spiegel, die het gordijn weerkaatste en waardoor hij alles kon zien, wat zich in de achter hem gelegen groote zaal afspeelde.

Eenige bedienden serveerden ververschingen.

Het spel was zeer geanimeerd. Aanvanke-lijk werden slechts kleine bedragen ingezet, maar weldra kreeg de hartstocht de overhand en gingen aanzienlijke sommen van hand tot hand. Raffles verloor keer op keer en telkens aan Sir Geoffrey, die zeer veel veine scheen te hebben.

Plotseling hield Raffles zijn oogen strak op één punt gevestigd. Het was alsof zijn staalgrijze oogen vonken schoten, maar het volgende oogenblik was hij zich zelf weer meester en speelde bedaard voort.

Op een gegeven oogenblik stond de baronet op. Hij stootte de kaarten gelijk, schoof ze naar Raffles toe en zei:

„Wil mij even verontschuldigen, misschien wil Lord Aberdeen nu wel eens de bank houden.”

„Aanstands, dames en heeren,” zei Raffles beleefd glimlachend, „één oogenblik”; hij stond haastig op, greep den rechterarm van den baronet en sprak zacht, met een vriendelijk lach-

je: „de kaart is eenigszins naar voren gegleden, Sir Geoffrey. Men zou haar kunnen zien!”

De baronet werd zoo wit als een lijk. Raffles had handig met duim en wijsvinger achter de manchetten van Sir Geoffrey gegrepen, en een der kaarten, die hij in zijn mouw verborgen hield, er uitgetrokken. Eenige seconden keken de beide mannen elkander met vlamme blikken aan. De baronet wist niet, wat hij zeggen zou.

Doch Raffles hield niet op vriendelijk te glimlachen.

„Waarom bent u zoo uit het veld geslagen, Sir Geoffrey?” vroeg hij. „Maak u maar niet zenuwachtig! Ik neem het u niet kwalijk, dat u mij geplunderd hebt. Wanneer u terugkomt, bent u misschien zoo goed, uw attentie aan een ander te wijden. Onder vrienden neemt men zulke kleinigheden niet kwalijk! Maar ik raad u om nu maar heen te gaan! Men begint de aandacht op ons te vestigen!”

De baronet stond als verstomd. Hij wist niet, wat hij denken moest van dezen lord Aberdeen. Hij maakte dat hij weg kwam en verdween achter de portière.

Raffles hield nu de Bank. Hij bediende zich niet van valsche kaarten, doch in weerwil daarvan was het geluk hem gunstig.

Telkens richtte hij ongemerkt zijn blikken weer naar den Venetiaanschen spiegel, waarin hij alles kon gadeslaan, wat in de zaal gebeurde. De baronet was naar zijn bruid gegaan en scheen haar iets te vragen. Zij verliet den kring harer vrienden en ging eenige schreden met hem ter zijde; haar oogen keken haar verloofde aan.

Zij wenkte, waarop Sir Geoffrey naar een der bedienden ging, van wien hij een glas Tokayer in ontvangst nam.

Raffles liet plotseling zijn hand, waarin hij de kaarten hield, zinken. Met doorborende blikken keek hij in den spiegel. Wat hij zag was wel in staat zelfs nog sterkere geesten te ontroeren. Sir Geoffrey Minsterhall was eenige minuten alleen. Hij keek nauwkeurig naar alle kanten en haalde daarna een fleschje uit zijn vestzak en liet daaruit eenige droppels in den wijn van lady Helena vallen.

Hij had dit bliksemsnel gedaan en reikte het glas reeds aan zijn verloofde over. Raffles wilde opspringen, maar het meisje had reeds de helft uit het glas opgedronken, waarna zij het glas aan den bediende terug gaf.

„Zeven!” hoorde hij de kleine Crofton zeventigend uitroepen.

Raffles bekeek zijn eigen kaarten.

„Negen!” en hij legde de kaarten op tafel.

Crofton nam de laatste banknoot, die voor hem lag, op en gaf die aan Raffles.

„Dat is mijn gerechte straf!” steunde hij.

Raffles hield weer de Bank. Op dit oogenblik kwam Sir Geoffrey binnen en begon het spel opnieuw.

Crofton wilde zich verwijderen, maar de baronet hield hem terug. Hij zag het bleeke gelaat en vroeg:

„Gaat ge heen, scheelt er wat aan?”

„Ik heb al mijn geld verspeeld!” luidde het antwoord.

„Maar mijn waarde Crofton, dat is toch geen reden om weg te gaan,” meende de baronet. „Wij weten immers met wien wij te doen hebben! Hoeveel geld verlangt gij?”

Bij deze woorden haalde hij een portefeuille, die goed met bankbiljetten gevuld was, te voorschijn. Zonder antwoord van Crofton af te wachten, reikte hij hem een biljet van honderd pond sterling toe.

Crofton nam het geld aan en zei:

„De hemel zal u daarvoor beloonen!”

Daarna begon het spel opnieuw.

Wederom gingen groote bedragen van hand tot hand, maar het scheen, dat men in dit gezelschap daar zóó aan gewoon was, dat niemand zich er over verwonderde of zich er veel van aantrok.

Onder het spel bleef een opgewekte geest heerschen en de conversatie stakte geen moment.

„Heeft men niets meer van den man gehoord, die zijn lordschap wilde vergiftigen?” vroeg een der dames, die daarbij zich tot Raffles wendde, waarschijnlijk in de meening verkeerende, dat de gevierde Lord Aberdeen daarvan wel op de hoogte zou zijn.

De baronet keek Raffles aan, die deze woorden echter niet scheen gehoord te hebben. In zijn plaats gaf Crofton ten antwoord:

„Neen! — Ik heb de Bank! — Bedoelt ge Fred Fuller? Dien zullen ze wel spoedig hebben! Hij is een ellendeling! De duivel heeft zijn arme ziel in bezit genomen en daarom moest het hem wel zoo gaan!”

„Het schijnt mij, dat ge geen goede vriend van hem zijt,” merkte Raffles als terloops op.

„Ik?” Crofton legde zijn kaarten een oogenblik neer. „Ik mag lijden, dat hij ongelukkig wordt!” Bij deze woorden legde de huichelaar zijn armen over den buik.

Raffles, die tot nu zijn best had gedaan den onuitstaanbaren kerel fatsoenlijk te behandelen, kon zich nu echter niet meer inhouden en zei:

„Inderdaad, een vrome en christelijke wensch!”

„Het is waar!” bekende Crofton. „Ik heb zondige woorden gesproken! Ik vergeef hem zijn vreeselijke daad! Maar men moet toch alles doen om te voorkomen, dat lord Clixton zijn onschuldige dochter aan dezen duivel overlevert!”

„Denkt ge, dat hij haar zou vermoord hebben?” vroeg Raffles naïef.

„Wat zal ik daarop antwoorden?” hernam Crofton. „Zulke ongeloovigen zijn tot alles in staat! Maar als hij haar ook niet vermoord had... dan was haar ziel toch zwart geworden en beiden zouden in de hel beland zijn! Ik heb alles gedaan om dit onschuldige kind te redden!”

De baronet nam nu het woord en zei:

„In allen geval hebt ge de noodige moeite gedaan om als makelaar op te treden, waarde vriend! Ik moet u nog bedanken! Als ge mij niet zoo getrouw ter zijde hadt gestaan, dan had lord Clixton misschien niet zoo spoedig zijn toestemming tot mijn verloving gegeven.”

„Dat vereischt geen dank, Sir Geoffrey,” hernam Crofton. „Ik heb het overigens van zijn lordschap reeds gedaan gekregen, dat het huwelijk niet meer uitgesteld wordt! Als het aan mij lag, dan zou ik uw huwelijk dadelijk voltrekken! Maar wij hebben nog eenige dokumenten noodig... en moeten ook nog wachten op zijn volkomen herstel.”

„Wanneer zal het huwelijk voltrokken worden?” vroeg Raffles, terwijl hij de kaarten bij elkaar schoof.

„Ik denk reeds overmorgen,” antwoordde Crofton.

De baronet wendde zich nu tot Raffles met de woorden:

„Ik mag toch rekenen op uw tegenwoordigheid, mylord?”

Raffles boog toestemmend. Crofton draaide de oogen en fluisterde:

„Ik zal de ceremonie in mijn nieuwe gestalte bijwonen... gladgeschoren met lorgnet... ik zal niet te herkennen zijn!”

„Dat denk ik ook!” antwoordde Raffles. „Mijneheeren, ik speel niet verder mee!”

Hij had weer verloren, zoodat hij, zonder zich te compromitteren, gerust kon uitscheiden. De overigen speelden door.

Raffles, die het had laten voorkomen, dat hij vertrok, begaf zich naar de gang, waar hij een der bedienden iets in het oor fluisterde.

De man begaf zich naar den buttler, die steeds een waakzaam oog op het bedienen der gasten hield en vroeg hem iets.

De buttler keek Raffles even aan, knikte toen langzaam met het hoofd, waarna de bediende naar de geel zijden portières ging en de embrasses losmaakte, zoodat de gordijnen dicht vielen.

Vanuit de speelzaal was de danszaal nu niet meer te zien.

Toen Raffles zich er van overtuigd had, dat de gordijnen goed gesloten waren en het spel in de speelzaal zijn gewonen gang ging, trad hij de danszaal binnen waar op dit oogenblik niet meer gedanst werd en naderde een hoek, waar verschillende prachtige palmen stonden en waar men het rolwagentje had neergezet, waarin zich de zieke Lord Clixton bevond.

Raffles had vanuit de andere zaal gezien, dat een der bedienden hem naar binnen had gereden en was toen aanstonds opgestaan.

Hij wilde waarschijnlijk Lord Clixton spreken en dit niet voor de anderen in de speelzaal weten.

Hij naderde den gastheer, dien hij nog van vroeger kende. Hij was zeer vriendelijk tegen den ouden, trotschen, maar goedhartigen lord en bleef geruimen tijd met hem in gesprek gewikkeld.

Ook vroeg Raffles met belangstelling naar den aard zijner plotseling opgekomen ongesteldheid, maar het scheen dat de oude edelman zich daarover niet gaarne uitliet en antwoordde verstrooid:

„Mijn doktoren weten niet goed, wat zij er van zeggen zullen... Maar met uw verlof, mylord, laat ik u mijn dochter eens voorstellen.”

Helena naderde langzaam. Eerst thans viel Raffles goed haar onvasten gang op, alsook de droevige blik, die den glans van haar oogen verduisterde.

Raffles wisselde eenige woorden met haar. Zij sprak onsamenhangend en haar stem had iets eigenaardigs, dat alleen aan den opletenden toehoorder opviel.

Na eenige hoffelijke woorden ging Raffles van haar weg. Hij nam afscheid van zijn bekenden, ging naar de hall en trok zijn pels aan.

De nachten waren reeds koud.

Onder het naar huis gaan floot hij een deuntje. Van tijd tot tijd kon men een lachje op zijn gelaat bemerken.

Daar de afstand tusschen het huis van Lord Clixton en zijn eigen woning niet buitengewoon groot was, besloot hij te wandelen. Hij stak een sigaret op en vervolgde zijn weg door de straten, die op dit uur reeds tamelijk verlaten waren.

Bij Connaughtstreet sloeg hij den hoek om en liep rechtuit tot het kruispunt bij Edgeware Road, waar de drukte nog wat grooter was. Hij sloeg dezen breeden en levendigen verkeersweg in tot Churchstreet, bereikte via deze straat de stille Rossmorestreet en zag toen de boomen van Regents Park voor zich opdoemen.

Nog enkele passen en hij was thuis.

Terwijl hij zich zelf met zijn sleutels inliet speelde een geheimzinnig lachje op zijn gelaat.

Hij was van oordeel, dat hij dezen avond heel wat te weten was gekomen en dat hij zijn tijd goed besteed had.

DERDE HOOFDSTUK.

Croftons arrestatie.

Reeds in de vroege van den volgenden dag had Raffles informaties ingewonnen omtrent Crofton. Zijn eigen meening over dezen huichelaar werden bevestigd.

Het was in het geheele stadskwartier bekend, dat Crofton, in weerwil zijner jaren en zijn leelijkheid, nog altijd naar een vrouw zocht, maar dat deze rijk, jong en schoon moest zijn.

Des middags verscheen Raffles op het bureau van het ambassadegebouw van Barbarije.

„Ha, zijt gij het mylord?” riep Crofton zijn nieuwen vriend tegemoet.

Raffles bleef eenige oogenblikken bij de deur staan. Hij was bijna in een schaterlach uitgebroken.

„Bent u het waarlijk, mr. Crofton?”

Het leelijke mannetje ging rechttop staan.

„Wat zegt ge nu? He? Twintig jaar jonger! Maar dat duivelsche lorgnet... weet u... het wil volstrekt niet blijven zitten!”

Crofton zag er uit als een vogelverschrikker.

Doordat hij zich den baard had laten afscheren, kwamen de hoekige trekken nog meer te voorschijn. Hij beproefde weer te vergeefs om het lorgnet op zijn neus te zetten. Telkens wanneer hij zijn handen wegtrok kneep de veer de glazen naar elkaar toe, de lorgnet ging omhoog, om daarna met een sierlijke buiging voorover op het neusbeen te vallen en vervolgens met een vaartje naar beneden op het schrijftafelblad te glijden. Dat de glazen op deze wijze nog heel waren mocht een wonder genoemd worden.

Crofton trok een wanhopend gezicht; hij scheen wel te kunnen grienen.

„Door oefening komt dat wel terecht,” zei

Raffles. „Overigens kom ik voor een zaak, die u buitengewoon interesseeren zal. U werdt gisteren ten huize van lord Clixton door een dame gezien, die er op aandrang haar uw naam te noemen?”

„Een dame?” vroeg Crofton.

Raffles knikte met een geheimzinnig glimlachje op de lippen.

„Een jong, mooi meisje, die buitendien millioenen bezit. Een rijke erfdochter. Zij heeft een eigenaardigen smaak! Als gij geen baard hadt, mr. Crofton, dan waart ge naar haar meening de mooiste man van Londen! Zij heeft graven en baronets afgewezen, doch nauwelijks had zij u gezien, of zij was als betooverd. Het is als het ware een liefde op het eerste gezicht!”

„Een liefde op het eerste gezicht!” herhaalde Crofton.

„En is zij mooi? En jong? En rijk?”

„Zij bezit een millioen en is nog millioenen te wachten.”

Crofton zette groote oogen op.

„Bezit zij waarlijk millioenen? En krijgt zij dien schat dadelijk mee ten huwelijk? Aan contentanten?”

„Zoo als ik u zeg! Een millioen krijgt zij als zij trouwt en twee millioen als de oude steft!”

„En die sterft toch, naar ik hoop, spoedig?”

„Zoor precies weet ik dat niet, waarde Crofton!” zei Raffles lachend. „Om der wille van deze zaak heb ik u gisteren geraden, uw baard te laten wegnemen. Dat is namelijk haar eerste voorwaarde. Zij wil alleen een baardeloozen man trouwen! En nu moet gij leeren het lorgnet te dragen!”

„O, dat zal ik reeds nu wel kunnen!”

En Crofton begon het te probeeren.

Maar het weerbarstige ding gleet telkens tot wanhoop van den eigenaar naar beneden. Het wilde geen drie seconden achtereen blijven zitten. De kleine, leelijke legatieraad begon er van te transpireeren, zijn huid glom alsof zij gepolitoerd was, hetgeen zijn uiterlijk schoon niet verhoogde.

„Dat gaat nog niet heel goed,” zei Raffles. „Maar ge hebt geen tijd te verliezen! Heden namiddag om vier uur moet ge u laten voorstellen!”

„Aan haar?”

„Waar denkt ge nu toch aan! Zij is een dame! Het heeft mij al moeite genoeg gekost haar de bekentenis te ontlokken, dat zij u lief heeft. Zij zag er echter slecht uit, het arme kind, want ge weet, niet waar? onbevredigd liefdesverlangen. . . . om kort te gaan, slechts op mijn aandringen heeft zij mij deelgenoot gemaakt onder het zegel van geheimhouding, dat zij zich nimmer meer gelukkig zou gevoelen, wanneer zij u niet als echtgenoot kon verkrijgen.

„Ik besloot toen, om het arme schepsel haar zielsverlangen te bevredigen. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen haar nog langer te zien lijden. Ik deelde haar natuurlijk niets van mijn voornemen mee, maar besloot u er over aan te spreken en nu hangt het er heelemaal van af hoe u optreedt om deze zaak te doen slagen. Het is in uw beider belang. Zij krijgt een man, die haar hart begeert. Gij krijgt de millioenen. . . . ik bedoel de vrouw, die u op haar handen zal dragen. Alles hangt van uw optreden af. Gij moogt niet dadelijk met de deur in huis vallen! Voor de behartiging van haar belangen heeft zij een oud vriend van haar vader. Bij dien zult ge haar leeren kennen! Deze vriend heeft echter lui men. Hij ziet in ieder mensch een misdadiger! Daardoor moet ge u natuurlijk niet laten afschrikken, begrepen? Ge moet maar altijd flink optreden! De dame wil namelijk alleen een man huwen, die moed heeft! Zij is een Amerikaansche, die lange jaren in de prairies geleefd heeft en die niets anders dan cowboymanieren gekend heeft.”

„De hemel moge u beloonen voor de groote belangstelling, die u mij betoont, mylord,” zei Crofton. „Veroorloof mij, dat ik u dank. Een goede genius heeft u tot mij gebracht!”

„Dat geloof ik ook!” hernam Raffles. „Luis ter dus! Gij moet u, zoo als gezegd, door niets laten afschrikken. Altijd moed, waarde vriend! Wat men u ook zeggen moge, toon u altijd als een held! Ik heb twee pistolen voor u meegebracht, die gij gerust gebruiken kunt,

want ze zijn niet geladen! Maar het zal op den overste Bull. . . . zoo heet de man. . . . een flinken indruk maken! En toch moet gij tevens bewijzen, dat ge een gentleman zijt.”

„Ik geloof wel, dat mijn optreden. . . . begon Crofton, een hooge borst opzettend.

„Nee, zoo bedoel ik het niet,” zei Raffles, hem in de rede vallend. „Ik weet wel, dat ge uitstekende manieren hebt. Ik bedoel, ge moet bewijzen, dat ge een gentleman zijt en u zeer royaal toonen. Dat hoort er absoluut bij. Het beste zal, dunkt mij, zijn, dat ge dadelijk met een kostbaar bruidsgeschenk voor den dag komt. U begrijpt wel een Amerikaansche! Die zijn dat zoo gewoon. Bij voorbeeld een ring van 500 pond sterling, of een fraaie briljanten armband! Ook een paarlen hals snoer zal wel indruk maken. . . .”

Raffles zweeg omdat Crofton een geluid maakte alsof hij zacht jankte.

Hij keek het manneke aan en haalde zijn wenkbrauwen op, als wilde hij vragen wat zijn nieuwen kennis scheelde.

„De zaak is. . . . hm. . . . ik bedoel. . . . ik heb. . . . hm. . . . hoe zal ik u dat nu duidelijk maken. . . . ik heb. . . . dat wil zeggen. . . . ik heb niet. . . . hm. . . . om kort te gaan. . . . ik ben slecht bij kas. Ik heb gisteren bijna al mijn geld verspeeld,” hakkelde de legatie-secretaris met een armoedzaaiersgezicht.

„Daar was ik wel even bang voor,” hernam Raffles koeltjes, „en het is daarom maar goed, dat ik daar een weinig op heb gerekend.”

Bij deze woorden haalde hij een etui, waarin een snoer paarlen lag, te voorschijn, dat zoo kostbaar was, dat het door een vorstin had kunnen gedragen worden. Crofton bekeek het ademloos.

„Dat is toch zeker niet echt?” meende hij.

„Op mijn eerewoord, het is wèl echt. Wanneer ge geen succes hebt, dan zult ge het mij wel teruggeven! Maar ik verzeker u, dat ge succes zult hebben, en in dat geval zult ge mij zeker de waarde wel willen vergoeden, niet waar?”

„Dat spreekt vanzelf! Dus het paars snoer moet ik voor haar meebrengen? en mij aan overste Bull voorstellen. . . . veel moed toonen. . . . dat zal mij gemakkelijk genoeg vallen. . . . geef mij maar dadelijk de beide revolvers. . . . die bezorgen mij een groote veiligheid. . . . en. . . . waar woont overste Bull?”

„Exeterstreet 51,” antwoordde Raffles. „De overste, hij is tusschen haakjes een oud-gediende en niet gemakkelijk uitgevallen, woont daar op een flat. Hij is ongetrouwd en heeft ruwe manieren, maar, zooals gezegd, moet ge

u daar niet te veel van aantrekken. Hij heeft een hart van goud. Indien ooit op iemand het spreekwoord: een ruwe bolster, een blanke pit, van toepassing is geweest, dan is het wel op hem.

„Zorg er voor, precies op tijd te zijn! om vier uur! Op de trap is het eenigszins donker, denk daaraan! De overste is een zeer eenvoudig man, ofschoon hij zeer rijk is! Dus vóór alles moed, waarde vriend!”

Crofton beloofde dat en Raffles verliet hem, terwijl hij zich in den zevenden hemel waande. Nauwelijks was Raffles op straat of de kleine, leelijke schurk verdraaide zijn oogen en mompelde:

„Die Lord Aberdeen moet zeker buitengewoon rijk zijn! Ik geef hem geen cent terug! Er kan beter een kameel door het oog van een naald, dan dat. . . nu, zooals gezegd, ik geef hem geen cent terug!”

Hij bekommerde zich nu niet meer om zijn werk. Met zoo'n rijke vrouw in het vooruitzicht had hij daar maling aan. Hij schoof zijn lessenaar dicht en vond dit zelfs nog een blijk van buitengewonen ijver.

Hij ijlde naar huis, nam een bad, kleepte zich in zijn mooiste jas, stak de revolvers en het collier in zijn zak en begaf zich omstreeks vier uur naar de aangewezen straat.

Inmiddels was Raffles op zijn dooie gemak naar Exeterstreet gewandeld en was een restaurant binnen gegaan, waar hij voor de vensters plaats nam.

Deze vensters keken schuin op het huis, dat tot nummer 51 droeg en waar hij wist, dat de particuliere woning van zijn boezemvriend Phileas Baxter, den hoofd-inspecteur van Scotland Yard was gevestigd.

Hij bestelde een lunch en hield al etende genoemd huis in het oog. Af en toe schoot hij in een lach, wanneer hij er aan dacht wat een heerlijke loer hij den schurkachtigen legatie-secretaris had gedraaid en tevens hoe hij daarmee een tweeledig doel bereikte. In de eerste plaats bakte hij het schurkje een poets, die hem waarschijnlijk zijn geheele leven zou heugen en in de tweede plaats schoof hij hem daardoor voor eenigen tijd van de baan, hetgeen noodig was met het oog op het huwelijk van Sir Geoffrey Minsterhall met lady Helena, dat hij tot iederen prijs wilde verijdelen.

De details van zijn plan zullen ons aanschouwen, in den loop van dit verhaal, duidelijk worden.

Hoofd-inspecteur Baxter was dien ochtend,

onkundig van de rol, die Raffles hem toebedacht had, naar zijn bureau gegaan, om daar als naar gewoonte zijn dienst waar te nemen.

Baxter was wat men noemt in een beestachtig humeur. Niet alleen, dat hij de laatste weken talrijke inbraken had moeten rapporteren, waarvan de dader onvindbaar bleek en welke hij daarom maar gemakshalve aan Raffles had toegeschreven, maar ook irriteerde het hem, dat zich nu weer dat geval met dat kostbare parelsnoer had voorgedaan en dat zoo geheimzinnig was, dat hij wel dacht ook de dader van dezen diefstal nimmer in handen te krijgen.

Bij zich zelf had hij het plan gemaakt Raffles ook hiervoor te belasten, zonder er eenig begrip van te hebben, dat hij, dit doende, onwetend den spijker precies op den kop sloeg.

Maar evenmin had hij er de minste gedachte van, dat diezelfde Raffles het halssnoer hem op zeer eigenaardige wijze weer in handen zou spelen.

Inspecteur Marholm, de secretaris van den hoofd-inspecteur, die reeds lang gezien had, dat er met zijn chef dien dag wel weer niet te redeneeren zou zijn, hield zich koest en deed niet anders dan in zijn papieren bladeren, onderwijl dikke wolken tabaksrook uitblazend, die het geheele vertrek in een blauwachtig waas dompelden.

Juist stond Baxter op het punt, bij gebrek aan een ander motief, om zijn secretaris daarover eens geducht den mantel uit te vegen, toen er op de deur werd geklopt en op zijn norsch „binnen” den dienstdoenden agent binnentrad met een brief, welke den man aan den oppersten chef overhandigde.

Niet zoodra had Baxter den brief in handen of hij begon te snuiven als een nijlpaard, dat boven water komt om adem te halen.

Marholm wierp een schuin oogje in de richting van zijn chef, herkende op een afstand het handschrift op het couvert en dook meteen met een vaart weer achter zijn papieren weg.

Hij had de hand van Raffles herkend en bereidde zich voor op den storm, welke het brengen van dit epistel ongetwijfeld zou teweeg brengen.

Baxter, die de beweging van zijn secretaris wel gezien had, deed echter alsof dat niet het geval was en om hem alle reden te ontnemen hem daarmee te plagen, deed hij precies alsof hij er alles van begreep en scheurde het couvert open met een air, alsof hij zeggen wou: Wie doet me wat?

De brief behelsde het volgende:

„Waarde Hoofd-inspecteur!

Ik heb uw verzoek om aanhouding gelezen in zake diefstal parelsnoer en ben toevallig bekend geraakt met den jongen man die u zoekt. Daar u door mij wel eens gedupeerd bent, meen ik u daarvoor eenigszins schadeloos te moeten stellen en zend u den man en het gestolen collier; natuurlijk zend ik hem niet naar Scotland Yard; want zoo dom als de politie misschien meent, is de man waarlijk niet. Ik heb hem naar u toegezonden, nadat hij mij had gevraagd of ik niet iemand wist, die kapitaalkrchtig genoeg was om het gestolen collier te koopen en daarbij een zóó ruim geweten had, dat hij geen vragen zou stellen naar de herkomst. U kunt hem tegen vier uur in uw particuliere woning verwachten, maar zorg er voor, dat inspecteur Marholm er bij tegenwoordig is, want de kerel is een geweldenaar en zal zich tegen zijn gevangenneming waarschijnlijk vreeselijk verzetten.

Ik wensch u veel succes en teeken als steeds, na groeten

JOHN RAFFLES."

Baxter liet den brief uit de hand vallen. Zijn gelaat vertrok.

„Wat een gemeene streek!" riep hij. Marholm raapte den brief op en las dien.

„Dat is geen gemeene streek, inspecteur!" zei hij. „Ik vind het prachtig, dat Raffles u nooit vergeet!"

„Jij! Jij vindt alles mooi, wat ik slecht vind. Maar ik zal het Raffles nog wel eens betaald zetten! Ik zal. . ."

Baxter zweeg. Plotseling bedacht hij:

Zou het dan waarlijk zoo gemeen zijn, als Raffles mij behulpzaam was om een gevaarlijken misdadiger te arresteeren?

Neen! Eigenlijk moest hij hem er dankbaar voor zijn en uit vreugde dat hij misschien eens weder een goede vangst zou kunnen doen, verdween alle haat, dien de inspecteur tegenover Raffles koesterde, oogenblikkelijk. Hij keek op zijn horloge.

„Het is halfvier. Het is hoog tijd! Kleet je spoedig aan, Marholm!"

Marholm stond op om zijn jas aan te trekken, doch wendde zich onderwijl naar zijn chef en zei:

„U weet wel, chef, dat ik veel met Raffles op heb en dat het natuurlijk best kan zijn, dat hij van plan is om ons een dienst te bewijzen, maar laten we asjeblijf niet vergeten, dat de

Groote Onbekende vol guitenstreken zit en dat het best mogelijk is, dat hij het plan heeft om ons weer eens op geweldige wijze voor den gek te houden."

Baxter bedacht zich. Maar dat het collier ook gestuurd zou worden, gaf bij hem den doorslag.

„Zoo? Jij wilt natuurlijk weer verstandiger zijn dan ik!" snauwde hij tegen zijn secretaris. „Het ei wil altijd wijzer zijn dan het hoen!"

„Hebt u wel ooit gehoord, inspecteur, dat eieren verstand hebben?" vroeg Marholm langs zijn neus weg. „Ik zal mij overigens geheel en al naar u schikken. Ik zal er niet door geblameerd worden, maar u wel."

Hij trok zijn jas aan en volgde den hoofdinspecteur, die niet vlug genoeg uit het bureau kon weggkomen.

Baxter gaf den dienstdoenden beambten eenige instructies en snelde daarna met zijn secretaris naar zijn particuliere woning.

Raffles, die zijn lunch reeds lang beëindigd had, zat echter nog steeds voor het venster en hield de huisdeur van het huis No. 51 zonder onderbreking in het oog. Hij rookte de eene sigaret na de andere.

Dáár zag hij den hoofd-inspecteur, met naast hem de gedrongen figuur van de „vlooi", zooals Marholm om zijn gestalte en zijn beweeglijkheid door zijn kameraden en ondergeschikten werd genoemd, naderen.

Aanstands veranderde zijn houding en hij bleef vol aandacht kijken. Zijn sigaret liet hij in het aschbakje opbranden. Hij had nu wel wat anders om aan te denken.

Nauwelijks was Baxter met Marholm in het huis verdwenen, of Raffles stond op.

Indien zijn vriend en secretaris Charles Brand dat had waargenomen, zou hij ongetwijfeld zijn hart in zijn lijf hebben vast gehouden, er overtuigd van zijnde, dat zijn vriend wederom een van die roekelooze daden ging ten uitvoer brengen, die Brand vaak de rillingen op het lijf joegen.

Inderdaad was dit ook nu weer het geval.

Voorzichtig stak Raffles de straat over en begaf zich naar No. 51. Daar aangekomen keek hij op zijn polshorloge, zag dat het nog vijf minuten voor vier was en mompelde:

„Vooruit naar boven, ik heb geen seconde te verliezen."

Lenig als hij was, snelde hij onhoorbaar op de punten zijner voeten naar boven en bleef voor een deur op de eerste étage staan. Het begon buiten reeds te schemeren en hier in het ruime portaal, dat slechts door één smal ven-

ster werd verlicht, was het zoo goed als donker.

Maar Raffles behoefde geen licht, hij wist precies waar zijn aartsvijand woonde en behoefde zelfs geen oogenblik zijn electriche zaklantaarn, die hij altijd bij zich droeg, te doen ontgloeien, om zich te oriëntteeren. Hij scheen evenals een kat in het donker te kunnen zien en deed zelfs geen misstap.

Voor de deur van Baxter's woning aangekomen, luisterde hij enkele seconden zonder adem te halen. Het was doodstil in huis en slechts hoorde hij vaag de voetstappen van de beide mannen, die zoo juist naar binnen waren gegaan.

Snel haalde hij nu iets uit zijn zak, dat in het donker als een lichte vlek schemerde, bracht beide handen naar de deur vóór hem, trok zijn handen terug en snelde even vlug en onhoorbaar als hij gekomen was, terug naar beneden.

Hij was geen seconde te vroeg, want even nadat hij de straatdeur uitgeglipt was, betrad een klein mager manneke de paar treden van de hardsteenen stoep, keek nog eens naar het nummer en besteed, toen hij zag, dat hij zich niet vergist had, de trappen naar de eerste étage.

Voor iedere deur bleef hij staan, nam een lucifer uit den zak en verlichtte daarmee het naambordje.

Eindelijk zag hij den naam: Overste Bull.

De naam stond op een kaartje van ivoor carton, dat met vier punaises tegen de deur van Baxter was bevestigd. Raffles had het kaartje van te voren geschreven met drukletters en het tusschen de komst van Baxter en Crofton op de deur weten te hechten.

Hij schelde. De „vloer" deed open en verlichtte Crofton's gelaat met een lantaarn.

„Drommels!" dacht Marholm, „die ziet er inderdaad uit als dengene, dien wij zoeken! Zou Raffles ons waarlijk dit keer niet willen misleiden?"

Crofton was intusschen naderbij gekomen en vroeg:

„Kan ik overste Bull spreken?"

„Overste Bull," dacht Marholm, „waar heeft hij het nu weer over, maar hij liet niets van zijn verwondering blijken en zei:

„Natuurlijk! Voor welke zaak komt u, mijnheer?"

„Ik wil... maar dat gaat u niets aan!"

Hij is onbeschaamd genoeg om dief te kunnen zijn, dacht Marholm en bracht hem naar het vertrek van den inspecteur. Deze stond

dadelijk op en gaf de „vloer" een wenk om de deuren te sluiten.

Crofton, die zijn rechterhand steeds in zijn borstzak hield en in zijn linkerhand een bouquet droeg, bemerkte dit.

„Aha," dacht hij. „Die begint er reeds mee om mijn moed op de proef te stellen!"

Baxter stond overeind en bekeek hem van top tot teen.

Luidkeels riep hij:

„Dus jij bent de misdadiger!"

De kleine ambtenaar liet zich niet op een dwaalspoor brengen.

„Het is precies zooals de graaf vooruit gezegd heeft! Hij ziet in ieder mensch een misdadiger! Ik moet moedig wezen!"

Hij antwoordde:

„Dat zijt ge misschien zelf!"

„Wat? Veroorloof je je ook nog?... Vervloekte kerel... Marholm, neem den kerel gevangen!"

„Aha!" dacht Crofton. „Nu moet ik het tweede bewijs van mijn moed toonen!"

Bliksemsnel trok hij zijn rechterarm uit den borstzak en onmiddellijk glinsterde een revolver voor de oogen van Marholm en Baxter.

„Duivels!" riep Baxter en sprong achteruit, „hij is gewapend!"

„Gij ziet dat ik moed heb," riep de kleine man. „Als gij nog eenmaal de vrijpostigheid neemt om mij te beleedigen, dan schiet ik u overhoop. Ik heb dum-dum-kogels in mijn revolver. Die ontploffen en wanneer ik schiet, dan blijft er van u en uw makker weinig meer over."

Baxter gaf een wenk, waarmee hij wilde beduiden, dat Marholm den gewaanden dief van achteren zou aanvallen. Maar Crofton was op zijn hoede.

„Ik ga nu verder," zei hij.

„Wat? Verder gaan? Je blijft hier! We laten je niet meer gaan!"

„Aha! Hij begint reeds sympathie voor mij te krijgen," dacht Crofton en bij deze woorden wilde hij de bloemen aan Baxter geven.

„Zeg mij eens in vertrouwen, overste, u zult toch wel zoo goed zijn mij bij haar aan te bevelen?"

Baxter keek hem verbijsterd aan.

„Overste... bij haar aanbevelen... waarvan sprak die man eigenlijk? Zou hij..."

„Ik zie wel," ging Crofton voort, die zoo verwaand was, dat hij in de verbazing van Baxter bewondering voor zijn persoon moest lezen, „ik zie wel, dat wij het eens zullen worden. Kijk mij maar goed aan. Ik ben goed gebouwd en recht van lijf en leden. Daarbij be-

kleed ik een eerepost aan het gezantschap van Barbarije met kans op een latere benoeming tot gezant aan het een of ander Europeesch of Amerikaansch hof. Dat is een prachtpositie. Uw dame zal dat aangenaam vinden. Zij wordt dan mevrouw de gezante. Veel reizen, veel van de wereld zien. Ik geloof, dat ik „the right man on the right place” ben, al zeg ik het zelf. En wat het overige betreft. . . . nou. . . . dat is ook in orde”

Hij lachte Baxter eens vroolijk toe, maakte een gemeen knipoogje en kwam een paar stappen naar den hoofd-inspecteur toe, met het doel, hem eens vriendschappelijk een por in zijn ribben te geven.

Baxter en Marholm keken elkander aan. De geestdrift van Baxter over deze welgelukte valstrik werd steeds kleiner. De „vloot” gaf van uit den hoek waar hij stond, telkenmale teekens, hetgeen moest beteekenen: de man is krankzinnig, totaal krankzinnig!

Baxter vond het geraden om den man nader uit te hooren. Hij vroeg daarom:

„Hebt gij dan misschien het een of ander meegebracht, waarmede gij bewijzen kunt, dat alles wat gij gezegd hebt, ook waar is?”

„Ahal!” dacht Crofton. „Nu is het tijd!” Hij legde zijn revolver op een stoel, tastte in den zak van zijn jas en haalde een étui te voorschijn.

Marholm ging naast Baxter staan.

Beiden stonden nu voor de tafel en keken in een open étui, waarin een prachtig collier van paarlen lag, dat van onschatbare waarde was — het collier, waarnaar de gansche politie van Londen weken lang gezocht had. . . . het gestolen collier. . . .

Baxter stond eenige oogenblikken als verstomd. Hij wilde spreken, maar kon niet.

„De uitwerking is groot,” dacht Crofton.

„Hij is het!” riep Baxter eindelijk. „Hij is het!”

„Wel, natuurlijk ben ik het, waarde overstel!” zei Crofton en strekte zijn handen uit, om die van Baxter te drukken.

„Leg hem dadelijk handboeien aan!” riep Baxter.

Van schrik liet Crofton het collier vallen en had er bijna op getrapt. Baxter en de „vloot” bogen zich beiden, om de kostbare paarlen te behoeden. Van dit oogenblik maakte Crofton gebruik om met zijn bloemen Baxter op het hoofd te slaan en in iedere hand een revolver te nemen.

„O, mijn hemel, geef mij nu moed,” bad de kleine Crofton in stilte. „Nu willen ze mij op de proef stellen. . . .”

Baxter, wien de doornen der rozen in het vleesch gedrongen waren, sprong woedend op.

De „vloot” stopte het collier in zijn borstzak en beiden wierpen zij zich nu op den vermeenden dief.

Onmiddellijk daarna knalde een schot. . . . kruitdamp vulde het vertrek. . . . Crofton, wiens knieën knikten, stond bij de deur. Hij was danig geschrokken. Hij had nog nimmer met vuurwapenen omgegaan en meende verstaan te hebben, dat zijn beschermeling Lord William Aberdeen gezegd had, dat beide wapens ongeladen waren. . . . Hij rilde als hij er aan dacht. . . . Vreeselijk. . . . wat 'n geknal. . . .

Toen de kruitdamp een weinig was opgetrokken, zag hij Baxter op den grond liggen.

Marholm, die nog steeds achter Crofton stond, kwam aanloopen, boog zich over zijn chef, die beefde als een espenblad en vroeg:

„Inspecteur, zijt ge gewond?”

Baxter keek naar alle kanten, betastte zich van het hoofd tot de voeten, stond toen langzaam op en zei:

„Neen Marholm, neen, niet gewond, neen, gelukkig niet, ik ben heel best, dank je wel, hoe maak jij het?”

„Dank u inspecteur, ik maak het ook best,” antwoordde Marholm en wilde er uit gewoonte aan toevoegen: „En maken ze het bij u thuis ook allemaal goed?” toen hij daarin verhinderd werd door Crofton, die op verbaasden toon uitriep:

„Inspecteur?! Inspecteur?! Wat beteekent dat? Ik dacht, dat”

Door dezen uitroep vestigde hij echter weer de aandacht op zijn persoon en Baxter, hem nu weer ziende, werd woedend en schreeuwde:

„Pak hem beet, Marholm!”

„Dat is weer een nieuw onderzoek naar mijn moed!” dacht Crofton en vuurde ten tweeden male, waarbij hij zijn oogen dicht kneep.

Maar de hoofd-inspecteur en Marholm lieten zich nu niet weer van de wijs brengen. In het volgende oogenblik voelde Crofton een haggelbui van vuistslagen op hoofd en schouders neerdalen.

„Sla hem zijn oogen dicht!” schreeuwde Baxter, „opdat hij niets meer zien kan!”

Nog nooit had Crofton zooveel en zulke hevige vuistslagen gevoeld.

Elke slag was raak. Tot twee maal toe zag hij duizenden sterretjes schitteren en daarna zag hij niets meer. Zijn oogen waren flink opgezwollen en zaten dicht.

Toch meende Crofton dat dit alles nog slechts een onderzoek was naar zijn moed. Hij

vond weliswaar, dat zijn beide tegenstanders de grap een weinig te ver dreven, maar sjonge... drie miljoen pond sterling... daar mocht hij wel wat voor over hebben. Voor zoo'n kapitaal zou hij, wanneer hij tien oogen gehad had, ze alle tien hebben laten dicht timmeren.

Maar, — zoo dacht hij, — ik moet blijken geven van mijn moed en me verweren.

Hij begon daarom in het wilde weg met armen en beenen te slaan en trapte Baxter onder anderen tegen zijn buik, waardoor diens woede nog heviger werd.

Eindelijk hadden zij hem in hun macht! Zij hadden hem zóó geslagen, dat zijn gelaat bont en blauw zag.

„Sta op, kerel!" gebod Baxter. „Marholm, zorg voor een taxi! Wij brengen den kerel dadelijk achter slot en grendel! Een mooi exemplaar! Steelt colliers en tracht ons neer te schieten!"

De „vloot" ging heen. Crofton snakte naar lucht.

„Wat zegt gij? Een dief? Het collier... men heeft mij dat toch slechts geleend!" weeklaagde hij.

Baxter keek hem aan.

„O, ja! Dat zeggen ze allen! Nu zal je mij wel weer het verhaaltje van den Grooten Onbekende opdisschen; dat is het gewone praatje van iederen misdadiger!"

Baxter vermoedde niet, dat dit thans de waarheid zou geweest zijn; dat de Grooten Onbekende buiten in een donker hoekje van de trap stond en nu langzaam de treden afdal-

de, om de „vloot" niet te ontmoeten, die in groote haast hem was voorbij geloopt.

Maar nauwelijks was hij onder aan de trap gekomen, of Marholm kwam reeds weer terug, die toevallig heel spoedig een taxi gevonden had.

„Pardon," zei Raffles, toen Marholm hem haastig voorbij ging.

De „vloot" nam zijn hoed af en keek den vreemdeling in het gelaat.

„Hé," dacht Marholm en bleef een oogenblik nadenkend staan. „Wat had die man een eigenaardige, fonkelende, grijze oogen... net of hij ze wel eens meer gezien had en die houding!"

„Dat zal toch..." — als een pijl schoot hij naar boven, de trap op.

„Inspecteur," riep hij, „ik heb Raffles zoo juist gezien!"

Baxter kreeg een gelaat als een doode en schreeuwde:

„Scheer je weg, scheer je voor den duivel weg met je Raffles! Wat gaat mij Raffles aan? Wij hebben den dief, die het collier heeft gestolen. Breng den kerel weg!"

Crofton had eveneens den naam van Raffles gehoord.

De zonderlingste gedachten gingen door zijn hoofd en hij dacht aan iets vreeselijks... neen, dat was niet mogelijk! Dat zou verschrikkelijk zijn! Daarvoor zouden geen woorden te vinden zijn! — Een half uur later zat hij in het sterkste cachot van Scotland Yard gevangen!

VIERDE HOOFDSTUK.

Zich zelf verraden.

Den volgenden ochtend zag Raffles zijn secretaris en vriend Brand weer bij het ontbijt.

„Alles gaat goed!" lachte Raffles. „Dat wordt een leuke mop! Het meest van alle huichelaars haat ik de vromen! Mijnheer Crofton zal om mij denken! Wat een schurk! Het is duidelijk, dat hij alleen op zoo grooten voet kon leven, doordat hij geregeld geld van Sir Geoffrey aannam. Ik durf wel wedden, dat hij reeds lang weet, dat de baronet een doortrapte schurk is..."

„Heb je daar dan reeds de bewijzen voor?" vroeg Brand.

„Tot dusverre weet ik slechts, dat hij een valsche speler en giftmenger is; het overige zullen wij wel uitvinden!"

„En wat wil je dan met hem doen?" vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles begon te lachen.

„Dat weet ik zelf nog niet," zei hij. „Het eenige dat bij mij vast staat is, dat ik dat fraaie huwelijk à tout prix zal beletten. Nu die Crofton achter slot en grendel zit..."

„Ja, à propos, wat wil je met hem doen?" viel Brand zijn vriend in de rede.

„Dat zal ik je vertellen, Charly," antwoordde Raffles, „je hebt natuurlijk zijn fraaie physionomie wel goed gezien, welnu, jij moet je aldus vermommen. Ik zal je er wel mee helpen, zoodat je als twee druppelen water op dat fraaie heerschap gelijkt."

„En dan?" vroeg Brand op niet al te vroolijken toon.

„Kan je dat nog niet begrijpen?" vroeg Raffles. „Wel, in zijn plaats moet jij het huwelijk in het Gezantschapsgebouw voltrekken tusschen Sir Geoffrey Minsterhall en Lady Helena Clixton..."

„Zoo'n huwelijk kan toch immers nooit geldig zijn," meende Brand te moeten opmerken. Raffles begon wederom te lachen.

„Ik hoop niet, dat je denkt, dat je me daarmee iets nieuws verteld," zei hij, „daar is het mij juist om te doen, Charly. Ik denk niet, dat wij tijd en gelegenheid zullen hebben den ouden lord Clixton tot andere gedachten over te halen. Wij moeten even tijd winnen en ik weet geen beter middel dan den oude en zijn aanstaanden schoonzoon in den waan te brengen, dat het huwelijk wordt voltrokken. Wat er daarna moet gebeuren, dat zal wel uit de omstandigheden blijken.

„Maar laten we daarover nu verder niet praten. Maak jij nu eerst even die brieven af en begin dan je even te oefenen in het nabootsen van het masker van Crofton, dan ga ik in dien tijd... of neen," viel hij zich zelf in de rede, „dat kan nog wel even wachten."

„Ga even met me mee naar Sloane-street 316, ik heb reden te vermoeden, dat daar een brief voor mij ligt onder den naam Lord William Aberdeen. Ik heb dat adres aan Sir Geoffrey opgegeven. Jij hebt daar onzen vriend Fred Fuller ondergebracht en vóór we verder gaan, zou ik wel eens met hem willen spreken. Daar hij mij niet persoonlijk kent en jou wel, verzoek ik je even met me mee te gaan, dat zal het onderhoud wel wat vergemakkelijken."

De beide vrienden gingen naar beneden, stapten in de auto die reeds voor de deur gereed stond en begaven zich naar Sloanestreet, waar Raffles inderdaad in de brievenbus een groot couvert vond, waarop met een tamelijk plumpe, maar duidelijke mannenhand zijn adres was geschreven.

Raffles las het schrijven, dat de enveloppe bevatte haastig door en reikte het daarna aan Brand over.

De inhoud luidde als volgt:

„Hooggeëerde Lord Aberdeen,

Ik heb nagedacht over het voorval, dat gisteravond onder het spelen tusschen ons plaats had, en ik geloof in u een man gevonden te hebben, die eigenschappen bezit zooals ik. Begrijpt u mij, mylord? Des te beter! Het zou mij zeer aangenaam zijn nader kennis met u te maken en ik verzoek u daarom, mij morgenvoormid-

dag in mijn woning in Drake Lodge te Barking te bezoeken.

Uw toegenegene
GEOFFREY MINSTERHALL."

baronet.

Brand schudde het hoofd.

„Maar dat is een onbeschaamdheid! Dat beteekent zooveel als dat jij een even groote dief zoudt zijn als hij!"

Raffles kon zijn lachen niet bedwingen en antwoordde:

„Het is vermakelijk! Zeker wil hij dat daarmede zeggen! Hij wil immers nader kennis met mij maken! Welnu, hij zal mij zeer nauwkeurig leeren kennen. Hij kan zich geluk wenschen! —"

Fred Fuller, die de stemmen van twee bezoekers had gehoord, kwam eenigszins verschrikt uit zijn kamer en liep hen in de gang tegemoet.

De voorstelling had plaats en daar de jonge man bijzonder in den geest van Raffles viel, stelde deze hem geheel en al gerust en gaf hem zooveel als te verstaan, dat hij wat zijn huwelijk met Lady Helena betrof, de toekomst vol vertrouwen kon tegemoet zien.

Na een half uur namen zij weer afscheid, na een verschen voorraad levensmiddelen, sigaretten en lectuur in huis gebracht te hebben.

Met de auto waren zij spoedig weer thuis, waarna Raffles zorgvuldig toilet maakte, daar hij den indruk, dien hij op den baronet gemaakt had, nog wilde versterken.

Het sloeg juist half twaalf, toen Raffles het elegante huis binnentrad, waarin Sir Geoffrey Minsterhall woonde.

Een livreibediende bracht hem in het vertrek van den baronet.

Deze kwam hem reeds te gemoet en reikte hem de hand.

„Het is een groote eer voor mij, mylord, dat ge gekomen zijt!"

Raffles gaf den bediende zijn hoed en overjas en nam plaats.

„Waarom zou ik dat niet gedaan hebben, Sir Geoffrey! Wij hebben elkander toch reeds gisteren bewijzen van sympathie gegeven."

De baronet keek Raffles scherp aan.

Hij wist niet, wat hij denken moest van dezen levenslustigen en lichtvaardigen man.

„Ja," zei hij... „die geschiedenis met de valsche kaarten..."

Raffles stak zijn hand omhoog.

„Ach, waarom spreekt u daar nog over? Ik heb toch zelf ook valsch gespeeld!"

„Maar daar heb ik niets van gemerkt."

„Ik ben alleen nog iets slimmer dan gij, Sir Geoffrey."

„Dat moet wel zoo zijn. . . . wat verkiest ge, whiskey of een glas champagne, mylord?"

Raffles nam whiskey, maar raakte zijn glas niet aan, terwijl hij handig het gesprek op de aanstaande gebeurtenis bracht.

Sir Geoffrey ging er op in en zei met een gemeen knipoogje:

„O, u bedoelt die trouwerij, mylord? Ja, lady Helena is een aardig vrouwtje!"

„Die kleine? Die is niet leelijk!" bevestigde Raffles. „Om u de waarheid te zeggen, verwonder ik mij er slechts over, dat het zoo snel is toegegaan!"

„Wat?"

„Met de liefde! Zij had haar hand toch eerst aan een ander beloofd!"

De baron lachte.

„Dien heb ik uit den weg geruimd. . . ."

Raffles zette een naïef gezicht.

„Uit den weg geruimd? Dus vermoord? Maar man, gij hebt nog veel meer overeenkomst met mij dan ik gedacht had!"

De baron zette zijn mond en oogen wijd open.

„Hebt ge dan. . . reeds iemand vermoord?" hakkelde hij.

Raffles zette een onverschillig gezicht, sloeg zijn beenen over elkaar en knipte een denkbeeldig stofje van zijn pantalon.

„Daar draai ik m'n hand niet voor om," zei hij. „Vergeet niet Sir Geoffrey, dat alleen de doodden nooit meer terug komen. Het is werkelijk de veiligste manier en tegenwoordig gaat het zoo eenvoudig!"

„En gebruikt u daarvoor soms ook vergif?" waagde de baronet te vragen.

„Ik ken alle soorten vergif die er zijn! Cyankali heb ik steeds voor het gemak bij mij!" bekende Raffles.

Bij deze woorden keek de baronet op.

„Ziet u, op dit gebied verstaan wij elkander, mylord! Ook ik werk het liefst met vergif!"

Raffles keek hem scherp aan en zei:

„Nu, dan hebt gij toch zeker ook wel eens iemand van kant gemaakt!"

„Nee! nog niet! Het heeft mij steeds aan moed ontbroken. Maar ik had wel plannen. . ."

De baronet blies een paar rookwolken uit en keek zijn gast wantrouwend aan. Maar deze zat zoo vergenoegd op zijn stoel, zóó onverschillig, dat het wantrouwen verdween en de baronet voortging met de woorden:

„Ik doe het tegenwoordig zoo! Ik heb hier een Indisch plantenvergif, dat mij meer dien-

sten bewijst dan elk ander preparaat, dat doodelijk werkt!"

„Wonderlijk! uw vergif werkt dus niet doodelijk?"

„Nee! En het is toch vergif! Wanneer ik eenige druppels daarvan in wijn of champagne giet, dan wordt hij, die er van gebruikt binnen eenige minuten krankzinnig!"

„Dat is merkwaardig!" riep Raffles, en glimlachte. „Prachtig! Totaal krankzinnig?"

„Nu, krankzinnig is eigenlijk te veel gezegd! hij geraakt om zoo te zeggen geheel in de war! Hij is geen meester meer over zijn gedachten en laat alles met zich doen, wat men wil. Als ik bij voorbeeld een paar druppels in uw champagne goot en u daarna toeriep: „Gij zijt de keizer van China. . . . dan zoudt ge meenen, dat ook te zijn!"

„Hé, dat is prachtig!" riep Raffles. „En hoe lang werkt dit middel?"

„Helaas, slechts vier en twintig uren! Na verloop van dien tijd moet men weder iets toedienen. . . . en zoo voort."

„En gaat de persoon aan wien men het toedient, op deze wijze niet dood?"

„Langzamerhand wel", antwoordde de baronet. „Maar een paar maal hindert niet! Slechts wanneer men het voortdurend toedient, werkt het doodelijk."

Raffles legde zijn sigaar neer, stak de handen in zijn zakken en keek den baronet aan.

„Van dit vergif hebt ge zeker ten huize van lord Clixton dikwijls gebruik gemaakt?"

„Ja!" bekende de baronet. „Denkt gij, dat ik het meisje anders ooit gekregen had? Zij loopt nu reeds sedert veertien dagen rond, alsof zij door den duivel bezeten was!"

Raffles stond op.

„Veroorloof mij u te zeggen dat dit een schitterende kunstgreep is! Ze is grootsch! Ge verdient daarmee in eens een millioen!

„Maar dan zit ge ook voor uw leven aan haar vast!"

Sir Geoffrey begon gemeen te lachen en zei:

„O, neen, merci, daar moet ik niets van hebben. Buitendien dat brengt niet genoeg geld in het laatje. Ik weet daar wat beters op en ben gauw genoeg van haar af."

„O zoo! Ge laat haar langzaam sterven?" informeerde Raffles.

„Wel neen! ik kan geen bloed zien! Ik doe dat veel eenvoudiger! Zoo, dat zij verdwijnt, zonder dat er een spoor van haar achterblijft en dan krijg ik in plaats van onaangenaamheden nog geld op den koop toe!"

„Maar, zeg mij dan toch. . . ."

„Ik verkoop alle vrouwen, waarmede ik trouw!”

Raffles sloeg met zijn vuist op tafel.

De andere dacht uit vroolijkheid. In werkelijkheid echter was het zijn aanwakkerende woede.

„Ik verzeker u, dat het een winstgevende affaire is!” ging de baronet voort. „En nu zijn wij juist aan het punt genaderd, waarover ik met u wilde spreken! Gij hebt geheel en al het voorkomen en het gezicht, van een man, waarop alle vrouwen verliefd worden. Uit zoo iets moet men toch munt slaan en daar gij eigenlijk nog een sluyer spitsboef zijt dan ik ben. . . zoo. . . kort en bondig. . . stel ik u voor mijn compagnon te worden. Gij moet te Parijs trouwen, ik in Londen, daarna weer ik te Parijs en gij in Algiers en onze vrouwen leveren wij steeds in hetzelfde huis af! George Crofton voltrekt telkens het huwelijk en zorgt er voor, dat de papieren verdwijnen zonder een spoor achter te laten. Er kan nooit een haan naar kraaien. Er behoeft geen vrees te bestaan, dat men ons ooit van bigamie zou beschuldigen. Nu, wat zegt ge?”

Raffles keek eenige oogenblikken naar den grond, alsof hij zich bedacht.

„Dan moeten wij zeker nog een vierde in het verbond hebben!” zei hij ten slotte.

„Gij bedoelt, iemand die de meisjes wegbrengt? Dat is heel eenvoudig. Zoo zal bij voorbeeld de dochter van lord Clixton reeds hedennacht verdwijnen zonder dat iemand weet, waarheen. Wij gaan eenvoudig op de huwelijksreis. Ik ben morgen in Brussel en zij. . . .” — Hij lachte wreed. . . . „nu, morgen behoeft ik geen vergif meer te gebruiken; dan is zij reeds in andere handen!”

Raffles lachte gedwongen.

„Hoe doet ge dit dan?”

„Kijk eens, ik ben u toch de baas, merk ik. Ik heb daar een kennis, een kapitein. Dat wil zeggen, kapitein is wat te veel gezegd — een persoon, die met een ouden schoener een kwartier rechts van het arsenaal verwijderd, op mij wacht. Hem lever ik de vrouw aan boord en deze brengt haar dan onmiddellijk aan den handelaar. . . .”

„Kan die man u niet op een goeden dag verraden?”

„Nee! Ik weet te veel van hem, daarenboven vermom ik mij altijd.”

De baronet lachte, ging naar een kast en kreeg daar een masker uit. Het was een onberispelijke baard met een blauwen bril en pruik, die uitstekend en nauwkeurig waren afgewerkt.

„Ziet u, mylord, dat ding zet ik eenvoudig op. De kapitein heeft mij nog nooit anders dan met dit masker gezien. Hij heeft er niet het minste vermoeden van, hoe ik er in werkelijkheid uitzie.

Zoo speel ik twee rollen op eens, voor ieder verraad veilig.”

Hij legde het masker weder in de kast, draaide zich om en greep naar de flesch, om nieuwe champagne in te schenken.

Raffles stond op en ging nu vlak voor den baronet staan.

Deze zei: „Ik vind, dat twee mannen, die zooveel op elkaar gelijken als wij, er gebruik van moeten maken. Wilt gij mijn compagnon worden, sla dan toe.”

En hij hield Raffles zijn hand voor.

„Zal ik toeslaan?” vroeg Raffles met een eigenaardigen tinteling in zijn oogen.

„Vooruit!”

Het volgende oogenblik tilde Raffles zijn hand op, bracht haar vervolgens een meter achteruit en toen zoowat anderhalve meter vooruit, maar dit laatste zóó onverwacht en zóó snel en daarbij zóó juist gemikt op de kaak van den baronet, dat een doffe klap weerklonk en de schurk, zonder een kik te uiten over een stoel heenvloog en met een niet onaanzienlijken vaart in een hoek terecht kwam, waar hij bleef liggen.

Hij was het eerste oogenblik te beduusd om iets te zeggen, toen greep hij naar zijn wang, die zichtbaar opzwol.

Raffles stond met over elkaar gekruiste armen midden in de kamer.

Er heerschte eenige oogenblikken een diepe stilte. De baronet begreep nog niet, wat dit betekende.

„Noemt gij dat toeslaan?” vroeg hij met flauwe stem.

„Wil je er nog een, eervergeten schurk?”

Bevend van toorn stond de baronet op en naar Raffles toe.

„Hond!” schreeuwde hij, „dus verraad.”

Raffles schudde het hoofd.

„Het woord verraad behoort niet bij mij, Sir Geoffrey! Ik ben geen verrader! Maar ik ben gekomen om de beleediging te wreken, die gij mij hebt aangedaan door mij te durven vergelijken bij zulk een erbarmelijken schurk als gij zijt!”

De baronet snakte naar lucht.

„Dus toch! Verraden! Gij verlaat niet levend mijn woning!”

Raffles haalde de schouders op.

„Wilt gij het werkelijk tot het uiterste drijven? Zal ik mijn revolver te voorschijn halen?”

Maar dat heeft geen doel. Wij nemen in alle kalmte afscheid van elkaar. Ik wilde u alleen nog zeggen wat ik denk. En dat is, dat gij de grootste schurk zijt, die mij sinds jaren onder de oogen is gekomen, de ellendigste misdadiger dien ik ooit heb gezien. Is u dat voldoende?"

"Gij zijt dus niet Lord Aberdeen?" schreeuwde de baronet.

"Dat hadt gij moeten begrijpen! Evenmin als gij een baronet zijt! Zal ik u vertellen wie ik ben?"

De baronet trachtte een onnoozel gezicht te zetten.

"Daarmede zoudt ge mij een plezier doen! Ik zou dan ten minste gelegenheid hebben mij voor die belediging te wreken. . . ."

Lord Lister liet hem niet uitspreken.

Hij trad snel naar hem toe en sprak:

"Belediging? Beledigd was ik, omdat gij het hebt gewaagd mij met u zelf te vergelijken! Onthoud dit:

Ik heb mijn geheele leven lang slechts de waarheid gediend. Ik heb ongelukkigen geholpen en hen, die in hun recht waren, gesteund! Ik ben zelfs een vijand van de justitie en politie. Ha zoo! Nu spitst gij de ooren? Doch alleen daarom, verstaat gij, omdat de justitie altijd de kleinste misdadigers pakt en de grooten ongemoeid laat, zooals men dit bijvoorbeeld weer bij u ziet — alleen daarom, begrijpt gij?"

De baronet had ademloos geluisterd, terwijl zijn oogen uit hun kassen puilden.

Hij scheen zich plotseling iets te herinneren.

"Zijt gij — — Raffles?"

"Geraden! Ik ben Raffles! Nu weet gij, met wien gij te doen hebt!"

"Het is mij een zeer groote eer," hoorde de baronet. „Nu zult gij natuurlijk zoo gauw mogelijk vluchten, nu gij het hebt gewaagd u met mij te meten."

Raffles haalde uit den zak van zijn jas zijn kostbaren sigarettenkoker te voorschijn, stak kalm een sigaret op en antwoordde:

"Eigenlijk moest gij Raffles al kennen! Maar ik wil u het genoegen doen, u eenige van mijn plannen te vertellen.

Ik blijf hier! En niet alleen dat! Ik zal zelfs vanavond het groote feest bijwonen, dat Lord Clixton geeft ter eere van het huwelijk zijner dochter met den grootsten bandiet van Londen!"

"Neem u in acht!"

"Ik denk er niet aan. Ik wil u nogmaals op handslag verzekeren, dat. . . ."

De baron ging bliksemsnel achteruit.

Raffles lachte.

"Ik herhaal, dat ik vanavond bij lord Clixton zal zijn!"

Een zegevierende uitdrukking vloog over het gelaat van den baronet.

"Dat zal u slecht bekomen, lord Lister!"

"Geen sprake van! Ik kom immers niet voor mij zelf, maar voor u!"

"Hoe dan?"

"Dacht gij werkelijk dat de Groote Onbekende zou dulden, dat een onschuldig jong meisje ongelukkig werd gemaakt!"

"O, ik begrijp u! gij wilt dus — mij in het volle gezelschap ontmaskeren? Maar ik zal u vóór zijn!"

"Sir Geoffrey, gij houdt er eigenaardige manieren op na. Waarom zou ik u ontmaskeren? Om die dwaze menschen, die daar bijeen zullen komen, te bewijzen, dat zij een nietswaardigen schurk in hun midden hebben gehaald? Met dergelijke kleinigheden bemoei ik mij niet. Ik laat u gevangen nemen! Dat is het eenvoudigste!"

"Gij mij? Raffles laat Sir Geoffrey Minsterhall gevangen nemen? Neem mij niet kwalijk dat ik lach!"

"Geneer u niet, later lach ik wel! Die het laatst lacht, lacht het best."

"Nu, dan zullen we eens zien wie het laatste zal lachen. Aangenomen?"

"Aangenomen Sir Geoffrey!"

"Op handslag?"

"Op handslag. . . ."

Weer klonk een harde klap, en een oogenblik later zwol de linkerwang van den baronet op, nadat hij zelf met moeite van den grond was opgestaan.

Hij snelde naar een tafel, haalde een revolver te voorschijn. . . . maar lord Lister was reeds verdwenen. Hij had zelfs nog tijd gevonden, zijn pels mee te nemen en zijn hoed op te zetten.

De baronet liep door de kamer als een wild dier, schreeuwend en razend van woede.

"Ezel die ik ben!" mompelde hij in zich zelf.

"Moest ik den kerel alles zeggen? Letterlijk alles? Hij was erger dan een rechter van instuctie!"

Plotseling kwam hij op een idee.

Hij snelde naar de telefoon en nam haastig den hoorn van den haak.

"Central 557 met Scotland Yard!" vroeg hij aan.

De verbinding kwam onmiddellijk tot stand.

"Ik wensch met den chef van dienst te spreken," zei hij.

„Een oogenblik," klonk het terug, „ik zal u verbinden."

Toen klonk het na een kleine pauze:

„Hallo! hier hoofd-inspecteur Baxter!"

„Hier Sir Geoffrey Minsterhall! Ik heb belangrijk nieuws voor u, inspecteur," meldde de baronet. „Raffles zal vanavond aanwezig zijn aan het feestmaal, dat lord Clixton geeft ter eere van het huwelijk zijner dochter met mij!"

Baxter mompelde iets in de telefoon. Hij stond in zijn werkkamer en Marholm, die juist binnentrad, hoorde den inspecteur zeggen:

„Raffles? Weet gij het zeker? Raffles in eigen persoon?"

„Ik ben er absoluut zeker van!"

„Van avond? Ik zal natuurlijk komen! Ik verschijn met tien man!"

„Onnoodig inspecteur! Ik zal u zelf helpen, het is voldoende als gij één meebrengt!"

„Zeer goed. U kunt op mij rekenen!"

De baronet wreef zich vergenoegd in de handen.

„De rat zit in de val!"

Hij had nu geen gevaar te duchten, meende hij. Zelfs wanneer Raffles de brutaliteit had hem te beschuldigen, zouden zijn woorden ontzenuwd worden, doordat Scotland Yard hem zou arresteeren. Wie zou de woorden van

zoo'n geraffineerden dief als Raffles was, gelooven.

Ook op het hoofdbureau van politie, op Scotland Yard, heerschte vreugde. Hoofd-inspecteur Baxter liep opgewonden in zijn bureau heen en weer. Hij was nerveus en kon zijn geheim niet voor zich houden. Eindelijk barstte hij los:

„Wij hebben hem, Marholm! Wij hebben hem! Raffles! van avond!"

De „vloer" zette een onnoozel gezicht.

„Tot nu toe, inspecteur, hebben wij slechts altijd de hoop gehad," zei hij, langs zijn neus weg.

„Jij moet mij natuurlijk weer de gansche vreugde bederven. Wanneer ik je maar aankijk, word ik al ellendig," mopperde Baxter.

„Kijk mij dan niet aan, inspecteur!"

Doch Baxter sprong niet, zooals gewoonlijk, als een elastieken bal in de hoogte. Hij lachte.

„Praat maar gerust over Raffles!" riep hij uit. „Dacht je, dat ik mij daarover erger? Morgen zit hij achter slot en grendel! Vannacht nog! Morgen staat in alle couranten dat ik het ben geweest, ik, inspecteur Baxter, die — wat brom je daar?"

... die zich weer eens belachelijk heeft gemaakt", had Marholm binnensmonds gemompeld, maar hij achtte het toch maar veiliger om die woorden niet luid te herhalen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het verstoorde bruiloftsmaal.

Voor het huis van lord Clixton hielden de rijtuigen en auto's stil, waarin de gasten kwamen, die het huwelijk van lady Helena met Sir Geoffrey Minsterhall zouden bijwonen.

In een met blauwzijde bekleed rijtuig zat, naar Engelsch gebruik, de bruid naast haar vader, die, op een kruk geleund, met groote moeite zijn stoel had kunnen verlaten.

In het tweede rijtuig zat de bruidegom met een bloedverwant van den vader der bruid, daarop volgden de gasten.

Sir Geoffrey dacht, dat hij in den grond zou zinken, toen hij plotseling Raffles opmerkte, die zich gemakkelijk tusschen de heeren bewoog.

„Als ik dat had geweten," mompelde hij in zich zelf, „had ik hem onmiddellijk hier laten arresteeren!"

Hij was bang, dat Raffles ten slotte het voltrekken van het huwelijk zou verhinderen.

Het leek er echter in het geheel niet op. Alles verliep in de beste orde.

De rijtuigen kwamen aan bij het Gezantschapsgebouw van Barbarije.

Allen stapten uit.

De jonge bruid zag er mooier uit dan ooit. Het bruidskleed stond haar prachtig. Zij geleek op een engel, maar op haar gelaat lag geen uitdrukking van vreugde, geluk en tevredenheid.

De droefgeestige oogen keken met een dofsten glans voor zich uit, zooals zij dat de laatste dagen voortdurend hadden gedaan.

„De kerkelijke inzegening heeft vanavond in mijn huis plaats," lichte lord Clixton Raffles in, toen het geheele gezelschap in de groote salon van het huis bijeen was.

„Dat vind ik prettiger, dan dat wij ons in de kerk in het publiek moeten begeven."

„Daarin hebt gij groot gelijk, mylord!" antwoordde Raffles.

Daarop sprak hij den bruidegom aan.

„Gij ziet er vandaag uitstekend uit, Sir Geoffrey!"

Deze antwoordde met zuurzoet gezicht:

„Vindt gij?”

„Ongetwijfeld,” verzekerde Raffles. „En dik geworden! Men zou denken, dat gij sinds gisteren een mestkuur hadt ondergaan!”

„Het is waar!” bevestigden eenige der omstanders. „Gij hebt dikke wangen gekregen!”

„Men zou denken, dat iemand u op handslag iets had beloofd!” vervolgde Raffles ernstig.

De baronet werd groen van ergernis.

„Hoe bedoelt gij dat? ik begrijp u niet.”

„Wel, gij hebt heele dikten op uw gezicht. Als gij in uw huwelijk zoo doorgaat, Sir Geoffrey, zult gij de meest corpulente man van Londen worden!”

„En gij,” siste de baronet zoo zacht, dat alleen Raffles het kon hooren, „gij... gij...”

„Gij! gij!” hoonde Raffles. „Gij stottert, geloof ik. Wind u niet op! Dat is niet goed voor een bruidegom!”

De baronet herademde.

Tot op dit oogenblik had hij gebeefd en gesidderd, dat zijn vreeselijke tegenstander het huwelijk zou verijdelen.

Als hij eerst zeker was van Helena, dan kon hij beter de plannen van zijn vijand dwarsboomen.

Een beambte opende de vleugeldeuren.

Lord Clixton wierp een blik in de zaal en sprak aarzelend:

„Maar dat is immers mijn vriend Crofton niet!!”

Brand zat achter het groote schrijfbureau van Crofton en, ofschoon hij zijn best had gedaan, was hem de vermomming niet zoo goed gelukt, als hij wel gewenscht had. Hij zag er veel jonger uit dan Crofton en de gasten ontging dit niet.

Maar Raffles wist raad. Met een fantastische brutaliteit, die aan het ongelooflijke grensde, nam hij het woord en zei:

„Dames en heeren, onze wederzijdsche vriend George Crofton heeft mij laten weten, dat hij door ziekte verhinderd was het huwelijk naar de Barbariische wetten te sluiten, doch hij heeft zijn jongeren broeder verzocht in zijn plaats als hoogste ambtenaar van zijn vaderland te fungeren.”

„Jammer,” sprak lord Clixton, zich met moeite over den drempel sleepend.

Allen traden binnen.

De baronet was bleek geworden.

Hij wierp een langen, vragenden blik op Raffles, die met zijn geheele gezicht lachte en hem vriendelijk toeknikte.

„Wat beteekent dat?” dacht de baronet.

„Crofton verdwenen en een ander in zijn plaats?”

Doch de plechtigheid nam reeds een aauvang. Raffles vestigde zijn blik ernstig op zijn vriend Charly Brand, die alle drie minuten bleef steken.

Intusschen liep alles op de gewone wijze af. Brand voltrok het huwelijk tusschen de beiden, met al de verhevene woorden, die hem ten dienste stonden, en de baronet verliet met Helena het vertrek, getrouwd, en toch niet getrouwd, want de acte, door een particulier opgemaakt, die door de regeering van Barbarije niet was aangesteld, was ook niet geldig.

Men stapte weer in de rijtuigen en het gezelschap reed naar het huis van lord Clixton terug.

Raffles nam zijn oude plaats echter niet in. In plaats van in het gereed staande rijtuig te stappen beduidde hij den koetsier zonder hem weg te rijden en begaf zich naar den hoek der straat, waar Henderson met zijn auto gereed stond. Deze bracht hem pijlsnel naar Churchstreet, waar Raffles aan het huis genummerd 18 aanbelde.

Een oude vrouw liet hem in en voerde hem naar een wachtkamer, waar, na enkele oogenblikken, een Anglicaansch geestelijke verscheen. Het was de eerwaarde Thomson, die het huwelijk dien avond volgens de Engelsche wetten ten huize van Lord Clixton zou sluiten. Raffles was het adres van den geestelijke te weten gekomen van een der bedienden.

Hij deelde den geestelijke mede, dat het huwelijk dien avond geen doorgang zou vinden, doch wel den volgenden ochtend, om welke reden hij hem verzocht zich tegen acht uur 's morgens gereed te houden. Er zou een auto gezonden worden, om hem te halen.

De geestelijke, die blij was, dat hij er dien avond niet meer uit hoefde daar het vinnig koud was, stemde daarin gereedelijk toe en Raffles stond na vijf minuten weer buiten de woning van reverend Thomson.

Wederom droeg hij Henderson op zoo snel mogelijk te rijden en het toeval wilde, dat hij net aankwam, toen de laatste rijtuigen de gasten hadden afgeleverd, zoodat de meesten zijn tijdelijke afwezigheid niet eens hadden bemerkte.

Vijf minuten later arriveerde inspecteur Baxter met Marholm. Zij waren beiden in rok gekleed. Marholm zaten de kleeren vrij goed; maar Baxter, die aan zijn uniform gewend was, maakte een komischen indruk.

Hij had verzuimd de bewijzen van zijn identiteit mee te brengen en werd daarom, even-

als Marholm, door den portier teruggewezen.
„Ik heb een belangrijke zending,” zei Baxter.

„Ja zeker,” voegde Marholm er aan toe, „wij zijn zendelingen.”

„Houd asjeblijft je mond,” voegde Baxter hem toe.

„Zendelingen van de gerechtigheid,” wilde ik zeggen. „U laat mij nooit uitspreken, inspecteur!”

De portier haalde de schouders op.

„Wanneer ge zendelingen zijt, dan verwondert het mij, dat ge zoo onchristelijk met elkander spreekt!”

„Ja, mijn waarde, dat is de gewoonte onder ons, zendelingen!” antwoordde de „vloot”. „Onze zending komt namelijk van Scotland Yard.”

De portier schrok.

„Ik zal u bij lord Clixton aandienen,” zei hij.

„Niet noodig!” viel Baxter hem in de rede. „Ik ben hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard. Dat moet u genoeg zijn!”

„Mag ik weten, inspecteur, wien gij bij ons zoekt?” vroeg de portier.

„Raffles,” antwoordde Baxter kortaf en liep langs den portier naar binnen. De „vloot” bleef eenige stappen achter, ging voor den portier staan en herhaalde: „Raffles!”

„Maar dien zult ge bij ons niet vinden!” riep de portier.

„Wij hebben immers ook niet beweerd, dat wij hem zullen vinden”, antwoordde Marholm kalmjes.

Baxter was vreeselijk opgewonden. Het was niet goed, hem in zulke oogenblikken te plagen, want dan werd hij woedend. Daarom bleef hij dan ook in de vestibule staan.

„Ik wil je één ding raden, Marholm!” riep de inspecteur luid, „blijf hier rustig en gedraag je vooral fatsoenlijk! Begrepen?”

„Ik begrijp u *niet*, inspecteur, maar ik ben er zeker van, dat Raffles u kan hooren, wanneer hij in den omtrek is. Gij kunt er vast op aan, dat hij op het geluid van uw stem u dadelijk herkent en. . . de rest laat zich wel denken.”

Baxter begreep wat Marholm bedoelde; hij bleef dus kalm en ging met zijn secretaris naar de zaal.

De toon, die daar heerschte en het voorname gezelschap brachten hem geheel in de war, hetgeen nog erger werd, doordat aller oogen zich op hem vestigden.

Baxter had lord Clixton dadelijk gevonden, ging naar hem toe, stelde zich voor en deelde

hem met korte woorden het doel van zijn komst mede.

Men kan wel denken, dat lord Clixton verbaasd opkeek. Maar als man van de wereld, deed hij het verstandigste, wat hij doen kon; hij stelde namelijk de beide mannen als een paar late gasten aan het gezelschap voor.

De aanwezigen zaten met elkaar te praten. Men wachtte op den geestelijke, voordat men met het souper wilde beginnen, dat in de groote eetzaal reeds opgediend was.

De beide politiemannen keken de zaal rond en weldra voelde Baxter zich bij den mouw trekken. Het was Marholm, die dat deed en den hoofd-inspecteur in het oor fluisterde:
„Stil, daar is Raffles!”

Hij duidde met zijn hoofd in de richting van den Grooten Onbekende, die zich met verbluffend gemak en zonder zich in het minst in acht te nemen, te midden der gasten bewoog, nu eens hier, dan weer daar was en overal met duidelijk blijkende sympathie werd begroet en toegesproken.

Zelfs Marholm was geheel verbluft. Van het eerste oogenblik af aan had hij er niet aan kunnen gelooven, dat Raffles de brutaliteit zou hebben, om op een bruiloft te verschijnen.

Nu kwam hij zelfs zonder vermomming; geheel zooals hij was; zooals Marholm hem eens bij een mislukte arrestatie had gezien!

Neen, dat was zelfs voor de „vloot” iets, om zich over te verwonderen!

„Hebt u hem aangekeken, inspecteur? Is dat niet het toppunt van brutaliteit?”

„Ja, dat is het,” fluisterde Baxter.

De butler verzocht op dit oogenblik het gezelschap aan tafel te komen.

„De geestelijke is zeker opgehouden”, zei lord Clixton. „Wij moeten de voltrekking van het huwelijk een uur uitstellen!”

Men ging aan tafel. Men had Raffles een plaats in de nabijheid van den bruidegom aangewezen.

Sir Geoffrey Minsterhall zat rechts van lord Clixton, die president van de tafel was. Links van haar vader zat Helena, naast haar Raffles en naast dezen Baxter. Aan de mogelijkheid, dat hij Raffles, den beroemden Onbekende, bij zich in huis had, dacht lord Clixton volstrekt niet.

Deze was trouwens evenals Helena, de bruid, vandaag al bijzonder gedachteloos. Beiden zagen zeer bleek, hunne oogen stonden dof en het was alsof zij in een andere wereld leefden.

Zij hebben vandaag zeker een stevige portie ingekregen van het merkwaardig werkend ver-

gif, dat hen tot een speelbal maakte in handen van den schurk Sir Geoffrey, dacht Raffles, doch hij zei niets, klemde alleen zijn tanden op elkaar en mompelde in zich zelf:

„Wacht maar, mannetje, je rijk is spoedig uit of mijn naam is niet Lord Edward Lister.”

Terwijl hij dit dacht schitterden zijn fraaie, doordringende, grijze oogen als karbonkels en Marholm, die dien blik niet ontging, maakte zijn chef er op attent en fluisterde:

„Als dat Raffles niet is, laat ik mij hangen.”

„Maar wanneer zullen wij hem gevangen nemen?” liet de „vloer” er zachtjes op volgen.

„Wacht nog even! Dat zullen wij zoo stil mogelijk doen,” antwoordde Baxter.

Nadat de soep rondgediend en gebruikt was en de glazen gevuld, stond Raffles op en sprak op verzoek van Lord Clixton, die niet bij machte was één enkel woord verstaanbaar te uiten, met enkele nietszeggende woorden de gasten toe, waarna de glazen geheven werden en op de gezondheid van het bruidspaar gedronken.

Baxter verkneukelde zich hoe langer hoe meer bij de gedachte aan de verwondering, die het zou wekken, wanneer hij zijn hand op den schouder van den zoogenaamden gast zou leggen en telkens brandden hem de woorden op de lippen:

„In naam der wet” — maar hij wilde nog wachten. Hij wilde zijn overwinning zoo volkomen mogelijk maken.

De bruidegom was opgestaan en keek over den schouder van zijn bruid.

„Is de champagne niet te koud voor je, mijn kind?”

„Je moet je gezondheid in acht nemen” — en hij tilde haar glas omhoog, maar zette het een oogenblik daarna weer neer.

„Nee, de temperatuur is goed,” zei hij. „Drink eens Helena, wees vroolijk!”

Lady Helena bracht met een flauw lachje het glas aan hare lippen, doch raakte het niet aan.

Raffles was niets ontgaan. Hij had alles gezien. Met het gemak van een tooneelspeler vestigde hij nu de aandacht van zijn tafelgenooten, welke in zijn buurt zaten op iets, dat hen de oogen ale naar één kant deed wenden. Ook Baxter, Marholm en Sir Geoffrey vestigden hunne blikken één oogenblik in de richting, door Raffles aangewezen.

Dat ééne korte oogenblik was voor hem echter genoeg. Hij had gezien wat de schurkachtige bruidegom met het glas van zijn bruid had gedaan en het kostte hem slechts een vlugge handbeweging om de glazen van de

bruid en van Baxter bliksemsnel om te wisselen.

Toen de gasten weer voor zich keken was de omwisseling geschied, zonder dat iemand iets had opgemerkt.

Met een glimlachje van voldoening op zijn lippen zag Raffles hoe Baxter even later zijn glas opnam en het met één teug ledigde.

De uitwerking was wonderbaarlijk.

Zijn oogen werden klein en hij sprak stamelend. Marholm keek verwonderd naar zijn chef. Wat mankeerde die toch?

„Inspecteur, gij heb te veel gedronken!” fluisterde hij hem in het oor.

Baxter, die er nog een flauw idee van scheen te hebben wat hij doen moest, wilde opstaan, maar hij moest weer wachten, want op dat oogenblik stond een der gasten op en hield een langdradige rede op het geluk van het bruidspaar. Hierdoor werd de werking van het gif in den wijn, dien Baxter gedronken had, nog intensiever.

Maar ten slotte kwam er toch een einde aan de speech en Baxter stond op, hij richtte zich tot Raffles, die dat met een ironisch lachje zag en met een gerust hart de dingen afwachtte, welke er zouden komen.

„In naam van” — stamelde Baxter, „van — van —

„Den keizer van China!” riep Raffles, en stond op. De paar druppels van het verdoovingsmiddel, die de baron in het glas zijner bruid had gegoten, hadden hun werk gedaan.

Als een imbecile of een idioot stamelde hij deze woorden, onder gelach van de aanzittenden, Raffles na, terwijl hij het zonder tegenstreven toeliet, dat deze hem op zijn stoel terug duwde.

Nu stond Lord Lister op; er lag een grimige trek op zijn gelaat en het schitteren zijner oogen voorspelde niet veel goeds.

„Dames en heeren!” begon Raffles, terwijl hij zijn glas ophief, „als gast moest ik nu eigenlijk een toast uitspreken en drinken op het welzijn van bruid en bruidegom. Maar dat is mij helaas onmogelijk. Ziet dit jonge, mooie meisje aan, op wier gelaat voor eenige weken nog de glans der jeugd lag. Heden zwijgt zij. Het verdriet ligt reeds op haar gelaat, haar oogen spreken van treurige uren. En waarom? Omdat lord Clixton, die meent zijn eenig kind gelukkig te zullen maken, haar inderdaad aan een bandiet, dief en giftmenger overgegeven heeft!”

Hij zweeg!

Het was voldoende.

Men had misschien gedacht, dat er na deze

woorden een vreeselijk lawaai zou ontstaan; maar neen! het scheen dat ieders mond gesnoerd was.

De verbazing en de verrassing waren zóó groot, dat zelfs de bruidegom geen woord zegen kon.

Raffles keek nu naar links, naar inspecteur Baxter en zei met luide stem:

„Heb ik gelijk, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard?”

Aller blikken wendden zich thans naar den aangesprokene.

„Ja, gij hebt gelijk!” zeide deze.

De „vlooi” stootte hem aan, doch het was reeds te laat.

Eindelijk had Sir Geoffrey Minsterhall tegenwoordigheid van geest genoeg om te zeggen:

„Wanneer al deze gemeene beschuldigingen mij gelden, dan wil ik u daarop antwoorden, wie gij zijt!”

„Dat is niet meer noodig,” antwoordde Raffles met een verachtelijken glimlach. „De aanwezigen zullen u toch niet meer gelooven, want zij zullen zeker toch geen vertrouwen in Raffles stellen.” En terwijl hij zich tot de aanwezigen wendde, riep hij met dreigende stem, terwijl hij op den bruidegom wees:

„Hier is Raffles! Inspecteur Baxter, neem hem gevangen!”

„Dadelijk!” schreeuwde Baxter.

Ieder, die kalm gebleven was, kon wel merken, dat de hoofd-inspecteur geen meester meer over zich zelf was. Hij hield zich er van overtuigd, dat hij hier aanwezig was met het doel om Raffles gevangen te nemen, en volgde het bevel van den vreemdeling op.

Sir Geoffrey Minsterhall was woedend geworden. Hij sprong over de tafel, wierp glazen en schotels omver en sprong op Raffles toe. Deze was hierop voorbereid, stootte hem van zich af, zoodat hij tegen inspecteur Baxter aanviel.

„Daar hebt gij hem!” riep hij uit.

Razend van woede sloeg Sir Geoffrey om zich heen en Marholm en de inspecteur hadden de handen vol om den man in bedwang te houden.

Baxter werd nijdig, toen de vermoedelijke Raffles zich zoo verweerde.

„Marholm!” riep hij, „de gummistok!” — Weldra geleek de feestzaal op een slagveld.

Baxter en Marholm sloegen er op los als be-

zetenen en keken niet zoo nauw of al hun slagen wel terecht kwamen op Sir Geoffrey, die met zijn armen in het rond slingerde alsof hij een soort menschelijke draaitol was. Rechts en links vielen klappen, hier en daar viel een schotel of schaal aan scherven, terwijl de wijnen champagneflesschen omvielen en hun kostelijken inhoud over het sneeuw witte tafellaken, dat er weldra onherkenbaar uitzag, lieten vloeien.

Fijne kristallen glazen werden aan scherven geslagen, bloemen ontbladerd en vertrapt. De dames waren weggevlucht. De meeste heeren volgden; anderen probeerden om Baxter behulpzaam te zijn. Slechts eenigen hielpen Sir Geoffrey Minsterhall bevrijden.

Wanneer de „vlooi” niet tusschenbeide was getreden, dan zou de man misschien nog ontkomen zijn, waarop Marholm den inspecteur toevoegde:

„Maar, chef, wat hebben wij nu eindelijk bereikt? Wat zullen wij met dezen man doen, want Raffles is hij niet!”

Dat was te veel voor Baxter. Jaren lang was de naam Raffles hem een doorn in het oog, en sedert weken was het deze man, die hem bijna tot wanhoop bracht. En nu, terwijl hij meende, dat zijn wenschen zouden vervuld worden, beweerde de „vlooi”, dat het Raffles niet was!

In vreeselijke woede ontstoken, gaf Baxter Marholm zulk een slag, dat hem hooren en zien verging.

Marholm stond het eerste oogenblik beduusd, maar toen Baxter zich gereed maakte, om zijn secretaris er nóg een toe te dienen, was Marholm hem vóór en kletsend viel diens hand op het bleeke gelaat van zijn chef neer.

In een ommezien waren de beide politiemannen in een hevig gevecht gewikkeld.

Raffles, die bij de deur stond, zag dat, glimlachte fijntjes en verdween toen ongezien.

Ook Sir Geoffrey wilde van de verwarring gebruik maken, maar dat zagen de beide vechtende politie-beambten en, plotseling hun onderlinge veete vergetend, stormden zij op den schurk los. Al was hij dan misschien ook Raffles niet, toch wilden zij niet met leege handen op Scotland Yard verschijnen.

Den gevangene werden de boeien aangelegd en daarna transporteerden de beide mannen hem snel naar Scotland Yard.

ZESDE HOOFDSTUK.

Eind goed al goed

De gasten van lord Clixton liepen als schapen door elkander. De buttler snelde van den een na den ander om hen gerust te stellen. Lord Clixton toonde voor den eersten keer dat hij een flinke man was.

„Ik verzoek u, dames en heeren, om mij nu niet te verlaten,” sprak hij. „Dit schandaal mag niet verder bekend worden. Dit zou niet alleen mij benadeelen, maar ook al de overige aristocraten van Londen. Er heeft hier een vergissing plaats gehad, die morgen reeds zal opgehelderd zijn! Wij hebben dat alleen te danken aan dien ellendigen lord Aberdeen, die zich bij mij ingedrongen heeft.”

Langzaam kwamen de gasten, met bleeke gezichten, in de eetzaal terug. Men zocht Lord Aberdeen.

Lady Helena, die langzamerhand weer tot bezinning kwam, maar nog niets begreep van hetgeen er voorgevallen was, zat stil en ernstig op haar plaats.

De ware stemming echter was zoek, trouwens het zou een vreemdsoortige bruiloft zijn, waarop de feestmaaltijd in een veldslag was veranderd, de bruidegom als een moordenaar gearresteerd en twee politiebeambten ongenoodigd verschenen waren.

Bovendien was de geestelijke nog niet verschenen, iets dat Lord Clixton wel opmerkte, maar waarover hij niet verder sprak, daar hij het een gelukkig toeval vond, omdat hij nu niet genoodzaakt was ook dezen man tekst en uitleg te geven van hetgeen er voorgevallen was.

Na een half uur was dan ook het huis van Lord Clixton geheel ledig. De gasten waren naar huis gegaan en vader en dochter hadden zich in hunne vertrekken terug getrokken.

Toch had er een eigenaardige verandering met hen plaats gevonden. Ofschoon zij doodelijk vermoeid waren, gevoelden zij zich lang zoo ellendig niet als zij zich nu reeds weken achtereen hadden gevoeld. Dit was toe te schrijven aan de eigenaardige werking van het langzame vergif, dat Sir Geoffrey hen geregeld elken dag had toegediend en dat hen beiden tot een speelbal maakte in zijn handen.

Dezen dag echter had Raffles weten te voorkomen, dat hun de dagelijksche portie werd toegediend en wij hebben gezien, dat die in het glas van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard te lande kwam en wat daarvan de uitwerking was geweest.

Om deze reden gevoelden vader en dochter

zich dan ook weliswaar vermoeid, maar overigens zoo helder van hoofd als zij zich in maanden niet gevoeld hadden en gingen met een opgeruimd hart naar bed.

Hoewel ook Raffles naar bed verlangde en de klok reeds lang het uur daarvoor aanwees, was voor den Grooten Onbekende het uur van rust nog niet aangebroken en het schein ook niet, dat dat voorloopig het geval zou zijn.

Onmiddellijk nadat hij het huis van Lord Clixton had verlaten had hij een taxi aange-roepen en had den chauffeur een goede fooi beloofd, indien deze hem zoo snel zijn motor slechts loopen wilde naar Park Road bracht.

Toen hij daar aankwam, trof hij zijn secretaris, Charles Brand, in de bibliotheek bezig met lezen. Hij dacht er juist over om naar bed te gaan, daar hij vreesde dat zijn meester en vriend vandaag wel weer laat zou thuis komen. Maar toen hij Raffles zag, was de slaap plotseling uit zijn oogen geweken en zaten de beide vrienden weldra onder het genot van een sigaret en een glas whiskey-soda opgewekt te praten.

Raffles vertelde alles wat er gebeurd was in kleuren en geuren, waarna hij zijn secretaris mededeelde wat hij nu van plan was. Want, weliswaar zaten nu de beide schurken Crofton en Sir Geoffrey in een cachot van Scotland Yard, maar wanneer er niet spoedig bewijzen kwamen van hun schuld, zou men genoodzaakt zijn hen spoedig los te laten, hetgeen natuurlijk zou plaats vinden, wanneer Baxter de werking van het gif van Sir Geoffrey niet meer in zijn lichaam voelde.

Hij verzocht nu aan zijn vriend Brand nog dien nacht naar Sloanestreet te gaan, waar Fred Fuller nog steeds, in afwachting van hetgeen er ging geschieden, als het ware opgesloten zat.

Raffles liet Brand de noodige kleeren voor den dag halen, welke Fuller ongetwijfeld zouden passen en die hij den volgenden dag kon aantrekken. Hij moest zich gereed houden elk oogenblik te vertrekken.

Brand, die aandachtig naar de woorden van zijn vriend geluisterd had, vertrok dan ook na een kwartier, welk voorbeeld even daarna door Raffles werd gevolgd.

Brand maakte gebruik van een taxi, maar Raffles verzocht Henderson met de limousine voor te komen en vijf minuten daarna reed de Grooten Onbekende pijlsnel naar Barking.

Daar aangekomen, liet hij de auto op den

hoek van een straat staan, beval zijn chauffeur te wachten en begaf zich toen te voet naar Drake Lodge, het niet zeer groote, maar fraaie buitenverblijf van Sir Geoffrey Minsterhall.

Met zijn gewone behendigheid was Raffles spoedig binnen. Het slot op de buitendeur was wel groot, maar niet zeer ingewikkeld en met zijn gewonen steeksleutel, die hem nimmer verliet, sprong de schoot spoedig terug.

Zonder ook maar het minste gedruisch te maken, drong Raffles de werkkamer van den baronet binnen en wijdde al zijn aandacht aan diens lessenaar in den hoek bij het linker-venster.

Ofschoon Raffles wel gedacht had een goede vangst te doen, viel de buit hem toch danig mee. De lessenaar was volgepropt met bewijzen van 's mans schuld. Allerlei papieren, betrekking hebbend op zijn schandelijke practijken, vielen hem in handen, alsmede het geheime recept van het Indische gift, waarmede hij zijn misdaden zonder kans op betrapping wist te volvoeren. Ook vond Raffles een keurig bijgehouden boek, waarin de giftmenger even nauwkeurig als een boekhouder had genoteerd hoeveel en op welke dagen hij zijn aanstaanden schoonvader en aanstaande vrouw vergif had ingegeven en wat de uitwerking daarvan was.

Ten slotte werden notities gevonden over de medeplichtigheid van den schijnheiligen George Crofton, die steeds een niet onaanzienlijk aandeel in de buit verwierf. Het laatste papier, dat Raffles in handen viel was een duidelijke omschrijving van de ligplaats van het schip, waarmede de ongelukkige vrouwen naar andere landen werden vervoerd.

Met deze papieren en bewijzen gewapend, wilde Raffles het huis verlaten en reeds stond hij op het punt om de deur te openen, toen zijn oog viel op de enorme brandkast, aan den tegenovergestelden wand van het vertrek.

Als met een schok bleef hij stil staan. Daar zou zeker een niet onaanzienlijk gedeelte van de verworven rijkdommen van den baronet in zitten. Moest hij dat maar zoo laten? Was dat niet vreeselijk jammer? Want, weliswaar zou men Sir Geoffrey tot eenige jaren dwangarbeid veroordeelen, maar daarna zou hij toch weer vrijkomen en de beschikking krijgen over het geld, waaraan zooveel bloed en tranen kleefden.

Neen, dat kon hij niet over zijn hart verkrijgen. Hij onderzocht de brandkast, doch bemerkte dat deze zeker niet op eenvoudige wijze te openen was. Toen stond hij op en er lag

een eigenaardige flikkering in zijn oog, toen hij langzaam achteruitlopend het vertrek en het huis verliet, mompelend: „wat in het vat is, verzuurd niet.”

Een minuut later suisde hij over den weg, naar Londen terug. Zonder zich den tijd te gunnen naar huis te gaan, reed hij aan één stuk door naar Exeterstreet 51, de woning van Baxter. Daar had hij óók nog iets te verrichten.

Hij kwam zonder moeite naar binnen omdat in dergelijke flatwoningen als waarin de hoofd-inspecteur woonde, de deuren met een eenvoudigen sleutel zijn gesloten. Men behoeft daar niet bang voor te zijn, daar de deuren der flats zelf nog eens apart en dan meer secuur door de bewoners zijn afgesloten.

Op de eerste verdieping woonde Baxter en Raffles zag nog met een glimlach van voldoening, dat het kaartje „Overste Bull,” dat hij er met punaises opgeprikt was, nog niet verwijderd was.

„Of Baxter ook nauwkeurig was!” dacht hij.

Door de deur heen klonk het luide gesnurk van den hoofd-inspecteur.

Raffles verwonderde zich daarover niet. Hij had pas in de aanteekeningen van Sir Geoffrey gelezen, dat het tot de uitwerkingen van het vergif behoorde, dat hij, die het toegediend geworden was, zeer lang en vast sliep, zoo vast zelfs, dat die slaap geleek op een soort verdooving.

Dat kwam Raffles prachtig van pas. Met zijn steeksleutel kwam hij ook hier gemakkelijk binnen en na een kort onderzoek had hij gevonden wat hij zocht.

Uit de groote spiegelkast, welke de inspecteur op zijn slaapkamer had staan en als het ware onder de oogen van den slapende nam hij er het étui uit, dat hij een paar dagen te voren overhandigd had aan George Crofton, als geschenk voor zijn bruid, en dat gediend had om den kleinen schurk in handen van de politie over te leveren.

Na het étui in zijn zak te hebben laten glijden, ging Raffles weer even onhoorbaar heen als hij gekomen was.

Nu reed hij naar huis, borg papieren en paarden goed weg in zijn brandkast en steeg toen weer in de auto, na zich eerst van een bijzonder apparaat te hebben voorzien.

Opnieuw liet hij zich naar Barking brengen en toen hij voor den tweeden keer dien nacht in het vertrek van den baronet stond, had daar een heel ander tooneel plaats.

Raffles haalde nu het instrument, dat hij bij zich gestoken had, voor den dag. Het was een

soort staaf van fraai glanzend metaal, waaraan twee draden met een stekker verbonden waren.

Nadat hij een stopcontact had gevonden maakte hij verbinding en begaf zich met de glanzende staaf naar de brandkast.

Na enkele oogenblikken trok de eigenaardige geur van verhit metaal door het vertrek. Het instrument waarvan de Groote Onbekende zich bediende, was iets dat hij zelf uitgevonden en vervaardigd had en dat het beste kon vergeleken worden met een electricch mes, dat door het dikste en taaiste pantserstaal heensneed.

Na een uur ingespannen arbeid had Raffles in den dikken stalen wand der kast een gat gemaakt, groot genoeg, om zijn hand te kunnen doorsteken. Nu nam hij een kleine nikkel-tang, wapende daar zijn rechterhand mede en stak die door het gat. Even trok een trek van inspanning over het gelaat van den gentleman-inbreker, toen klonk een doffe tik en de groote deur der kast zwaaide open.

Tien minuten later vertrok Raffles wederom en nu voor het laatst uit het huis van Sir Geoffrey Minsterhall. Hij was twee millioen pond sterling rijker. Dat bedrag had hij uit de brandkast genomen en er een briefje voor in de plaats gelegd, dat Sir Geoffrey zou vinden wanneer de gevangenisdeuren weer voor hem geopend waren, hetgeen in het gunstigste geval zeker niet eerder dan over vier jaar zou plaats vinden. Hij zou dan op het briefje lezen, dat niemand anders dan Raffles hem zijn schatten ontstolen had, om daarmee het onrecht te herstellen dat hij met het verwerven van het geld gesticht had.

De rest is spoedig verteld.

Reeds vroeg den volgenden ochtend hield de groote fraaie limousine van Lord Lister, welke werd bestuurd door James Henderson, den reusachtigen chauffeur in zijn mooiste livrei, stil voor de woning van Lord Clixton.

Het eerste stapte Raffles uit, die daarna de behulpzame hand bood aan reverend Thomson, den geestelijke, die het huwelijk van Lady Helena zou inzegenen.

Onderweg had Raffles den geestelijke reeds verteld hoe de vork in den steel zat en dat hij niet zou gaan om Lady Helena met een eervergeten schurk in den echt te verbinden, doch met een jongen man, men wien zij verloofd was geweest, doch die door de kuiperijen van den baronet achteruit was gezet.

Deze jonge man, die, zooals de lezers heb-

ben begrepen, niemand anders was als Fred Fuller, werd en passant in de Sloanestreet afgehaald, waar men hem reeds stralend van geluk, gereed vond staan.

In allerijl werd nu naar Lord Clixton gereden.

Deze stond eerst paf van verbazing, maar toen Raffles geheel had uitgesproken en den ouden lord alles duidelijk was geworden had hij den Grooten Onbekende wel om den hals willen vallen. Lady Helena, stralend van jeugd en schoonheid en er nog veel liever en mooier uitziende, nu de blos der gezondheid weer op haar wangen verschenen was, weende tranen van vreugde en begaf zich daarna in allerijl naar hare kamer om zich voor de huwelijksplechtigheid te kleeden.

In dien tijd belde Lord Clixton met behulp van zijn butler alle teleurgestelde gasten van den vorigen dag op en toen zij hoorden wat er eigenlijk gaande was, aarzelden zij geen oogenblik om te komen, zoodat het huis er weldra weer even feestelijk uitzag als den vorigen dag.

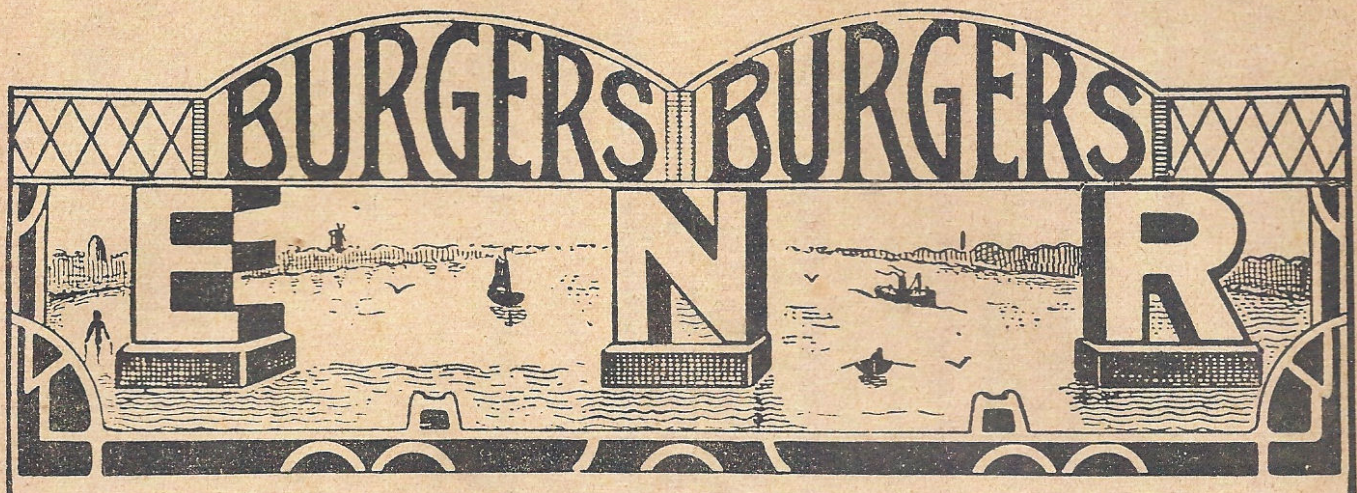
De plechtigheid had nu met groote pracht en praal plaats, waarna allen zich vereenigden aan het déjeuner-dinatoire, waarbij Raffles nog eens een speech hield. Maar nu was zijn redevoering niet sarcastisch en beschuldigend. Integendeel! Zijn rede was een staaltje van schitterend vernuft en geest en hij wist zijn toehoorders te boeien, zooals men dat zelden aan een feestmaaltijd ziet, doch de klap op de vuurpijl was toch, toen Raffles de bruid het kostbare parelsnoer om den hals hing en haar dit als bruidsgeschenk aanbood, waarna hij een storm van toejuichingen deed ontstaan, toen hij ten slotte mededeelde, dat door een gelukkig toeval hij de beschikking had verkregen over een groote som gelds die hij mocht aanwenden waarvoor hij wilde en dat hij het als een voorrecht beschouwde den armen stadgenooten van de bruid ook een aangenamen dag te bezorgen.

„En daarom stel ik U voor,“ aldus besloot hij zijn schitterende toast, „het geld, waarover ik de beschikking heb en dat een totaal bedrag vormt van één millioen pond sterling, uit uw naam onder de Londensche armen te verdeelen!“

Een storm van toejuichingen barstte los, allen verhieven zich en namen hunne glazen op, maar toen zij ze wilden aanstooten aan dat van den edelen man, door wiens toedoen alles ten beste was geschikt, was deze verdwenen, alsof de aarde hem verzwolgen had.

De volgende aflevering (No. 72) bevat:

DE CHINEESCHE VAAS.

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
‡ volwassen, verstandig ‡
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iedereen dag. Dwaal niet en
‡ kies een ‡

BURGERS E.N.R.